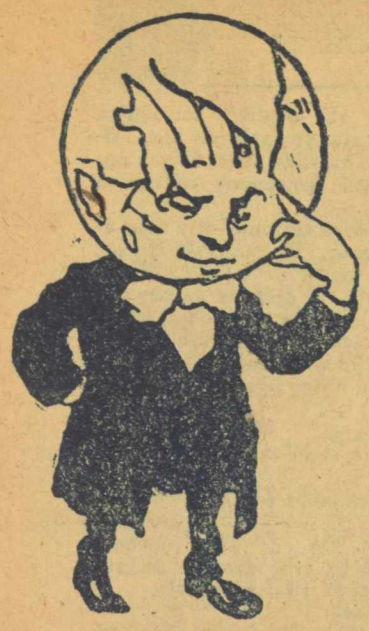

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1922.-ΕΤΟΣ Δ΄ ΑΡ.207
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ
ΕΠΙΤΑΓαΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 50.— Ἑξάμ. δρ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 100.— » » 50
ΑΜΕΡΙΚΗΣ » Δολ. 4.— » Δολ. 2
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ
Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας: 30 λεπτὰ ἡ λέξις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἡ «Σφαῖρα» θὰ δώσῃ καὶ ἄλλες προῖκες
Παρακολουθήσατε στὴν 5ην σελίδα
Τὸ Δημοψήφισμα τῶν Συνοικεσίων

ΠΟΛΥ ΧΟΝΤΡΗ ΦΑΡΣΑ

Καλὲς εἶνε οἱ φάσσες μεταξὺ φίλων. Γίνονται ὅμως μαμμιὰ φορὰ καὶ κάτι φάσσες τόσο ἄγαρμπες καὶ πειραχτικὲς ποὺ καύσου πιὰ νὰ εἶνε ἀστεῖα καὶ καταλήγουν σὲ σοβαρὲς συνέπειες.

Κάτι τέτοιο ἔκαθε ὁ Πάτροκλος Γκαφίδης ἐξ αἰτίας ἑνὸς ὑποχρεωτικοῦ φίλου, τοῦ Ἀχιλλέως Προστυχάκη, διασήμου φαρσάρ.

Ὁ Ἀχιλλεὺς ἤξερε πῶς ὁ φίλος του ὁ Πάτροκλος, καλὸ παιδὶ καὶ μὲ καλὴ σειρὰ στὴ δουλειά του, ζητοῦσε κούτ-κε-κούτ νὰ βρῇ μιὰ κοκοτίτσα χωρὶς μεγάλας ἀξιώσεις, γιὰ νὰ τὴν κάμῃ φιλενάδα του καὶ νὰ περνάῃ μαζί της τὰς ἡμέρας καὶ κρὸ πάντων τὰς νύκτας τοῦ ἀχαρίστου τούτου βίου. Δὲν κατώρθωνε ὅμως νὰ βρῇ, γιατὶ ἦταν λίγο ἀδέξιος στὴς γυναῖκες. Ὅσες δὲν εἶχαν φίλους, ἦταν ἄσχημες καὶ δὲν τοῦ ἄρεσαν. Κι' ἔτσι ὁ καιρὸς περνοῦσε χωρὶς ὁ δύστυχος Πάτροκλος νὰ κατωρθώνῃ νὰ ζευγαρωθῇ.

Μιὰ βραδυὰ λοιπὸν ποὺ ἀξειυστηρεύετο τὸν πόνο του στὸ φίλο του τὸν Ἀχιλλέα, αὐτὸς τοῦ εἶπε σοβαρώτατα :

—Μὴ στενοχωρεῖσαι φίλε μου, καὶ θὰ σὲ διευκολύνω ἐγὼ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Μεταξὺ φίλων δὲν ὑπάρχει παρεξήγησις, ἔ ;

—Ἄ, βέβαια! ἔκαμε ὁ Πάτροκλος πλήρης ἐλπίδων.

—Λοιπόν, ποὺ λές, ἀνεκάλυψα τώρα ἐσχάτως ἕνα σπίτι κρυφὸ... καταλαβαίνεις;... ποὺ ἔχει μέσα τρία φυντανάκια... μὰ τί φυντανάκια!... ὄ,τι καὶ νὰ σοῦ πῶ γι' αὐτά, θἄνε ψέμματα...

—Μπᾶ! μπᾶ! μπρὲ τί μοῦ λές! ἔκαμε ὁ Πάτροκλος μὲ θαυμασμό.

—Νομίζεις πῶς θὰ πάρῃς τ' ἀντίδωρο ἀπ' τὸ χέρι τους, ἐξηκολούθησε ὁ Ἀχιλλεύς, τόσο σεμνὰ καὶ συνεσταλμένα εἶνε. Πρωτόβγαλτα βλέπεις ἀκόμα, δὲν ἔχουνε πάρει τὸν ἀέρα τῆς κοκότας. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε διαθέσιμα καὶ τὰ τρία...δὲν ἔχουν ἀποκτήσει φίλους ἀκόμα κι' ἔτσι μπορεῖς νὰ διαλέξῃς ὅποιο σ' ἀρέσει....

—Θαυμάσια! ἔξοχα! ἐκραύγασεν ὁ Πάτροκλος. Καὶ ποῦ βρίσκονται αὐτοὶ οἱ κεκρυμμένοι θησαυροί ;

—Στὴν ὁδὸν Σατωβριάνδου 453, σ' ἕνα χαμηλὸ σπιτάκι. Θὰ τὸ γνωρίσῃς εὔκολα ἀπ' τὴ σιδερένια πόρτα του. Εἶναι τρεῖς ἀδερφές, ἀπροστάτευτες κι' ὀρφανές, ποὺ τὴς ἔχει περιμαζέψει μιὰ μακρυνὴ θειά τους κι' ἄρχισε τώρα τελευταῖα νὰ τὴς ἐκμεταλευεται, γιατὶ μ' αὐτὴ τὴν ἀκρίβεια πῶς νὰ τὴς θρέψῃ ἡ καϋμένη!

—Βέβαια... δὲν ἔχει ἄδικο ἡ καϋμένη!

—Εἶναι τρία κοριτσάκια ὀμορφότατα καὶ τουφερά... τὸ μικρότερο δεκαεπτὰ καὶ τὸ μεγαλύτερο εἴκοσι ἐτῶν... κελεκούγια σοῦ λέω!

—Ἔξοχα! ἔξοχα! ἀνεφώνησε καὶ πάλιν ὁ Πάτροκλος ἐνθουσιασμένος. Καὶ πῶς θὰ κατωρθώσουμε νὰ τὰ γνωρίσουμε αὐτὰ τὰ κελεκούγια ;

—Ἄ, τίποτε τὸ εὐκολώτερον! ἐβεβαίωσεν ὁ Ἀχιλλεύς, ἐγὼ θὰ πάω ἀπόψε τὸ βράδυ καὶ θὰ προειδοποιήσω τὴ μαμᾶ τους—μαμᾶ τήνε λένε τὴ θειά τους—πῶς θὰ πᾶς μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὴς μέρες νὰ τὴς ἐπισκεφθῇς. Αὐτὸ δὲ εἶναι ἀρκετό. Ὅποτε θέλεις μπορεῖς νὰ πᾶς... καὶ αὔριο ἀκόμα....

—Μὰ ἔτσι μόνος μου !

—Ἀφοῦ σοῦ λέω ὅτι θὰ τοὺς μιλήσω, μὴ φοβᾶσαι καθόλου. Θὰ δῇς... θὰ σὲ ὑποδεχθοῦν εὐγενέστατα καὶ θὰ σὲ περιποιηθοῦν καλύ... Νὰ πᾶς τὸ βράδυ κατὰ τὴς ἑπτά... ἂν θέλῃς μάλιστα μὴν πᾶς φαγωμένος, γιατὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σὲ κρατήσουν νὰ φᾶς μαζί τους. Κι' ἀφοῦ τῆς δῇς καλὰ καὶ τὴς τρεῖς, καὶ κάμῃς τὴν ἐκλογή σου, μετὰ τὸ φαγητὸ συμφώνησέ τα μὲ τὴ μαμᾶ γιὰ τὰ μεσιτικά, ἐννοεῖς; καὶ ἡ δουλειά σου εἶνε τελειωμένη.

—Ἀχιλλέα μου, νὰ σὲ φιλήσω! ὑπῆρξε ἡ ἀπάντησις τοῦ Πατρόκλου. Καὶ οἱ δύο φίλοι ἀπεχωρίσθησαν δίδοντες ραντεβοῦ γιὰ τὴν μεθεπομένην.

Πράγματι, τὴν ἄλλη μέρα, στὰς 7 τὸ βράδυ, ὁ Πάτροκλος ἐξυρίστηκε, ἐκουστουμαρίστηκε ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς καὶ τράβηξε πρὸς ἀναζήτησιν τῶν τριῶν χαρίτων τῆς ὁδοῦ Σατωβριάνδου. Εὔκολα βρῆκε τὸ γούμερο 453, ὅπου καὶ ἐχτύπησε.

— Ποιὸς εἶνε ; ρώτησε μιὰ γλυκειὰ φωνὴ ἀπὸ μέσα.

— Ἐγὼ εἶμαι, ἀπήντησε ὁ Πάτροκλος στὴν ταραχή του.

—Ἄ, καὶ σᾶς ἀκριβῶς περιμένουμε γιὰ νὰ κάτσουμε στὸ τραπέζι, ἐπανέλαβε ἡ γλυκειὰ φωνή.

Ταυτοχρόνως ἡ σιδερένια πόρτα ἄνοιγε καὶ ὁ Πάτροκλος ἐπεργοῦσε ἐν κομῇ καὶ παρατάξει στὰ ἐνδότερα τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου τὸν ὑπεδέχοντο τρία ὡραῖα κορίτσια καὶ μία εὐτραφὴς κυρία.

— Περάστε, κύριε, τοῦ εἶπε φιλομειδέστατα ἡ τελευταία. Ὁ φίλος σας μᾶς εἶπε τόσα κολακευτικὰ λόγια γιὰ σᾶς ὥστε θὰ τὸ θεωρήσουμε τιμή μας νὰ σᾶς δεχθοῦμε στὸ τραπέζι μας καὶ ἐλπίζουμε πῶς θὰ μείνετε εὐχαριστημένος σ' αὐτὸ ποὺ ζητεῖτε.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ! ἀπήντησε ὁ Πάτροκλος ἐνθαμβος ἀπ' τὰ τόσα κομπλιμέντα.

Ἀμέσως ἐκάθησαν στὸ τραπέζι καὶ τὸ δεῖπνον διεξήχθη ἐν ἀδιαπτώτῳ εὐθυμίᾳ. Τὰ κορίτσια καὶ ἡ μαμᾶ δὲν ἤξεραν πῶς νὰ περιποιηθοῦν τὸν κ. Πάτροκλο, ὁ ὁποῖος τὰ κατέτρωγε μὲ τὰ μάτια του μὴ γνωρίζων ποιὸ νὰ διαλέξῃ. Ὅλα τοῦ ἄρεσαν.

Ὅταν ἀπόφαγαν, τὰ κορίτσια ἐπῆγαν καὶ τὰ τρία μαζὶ νὰ ἑτοιμάσουν τὸν καφὲ καὶ ἄφησαν μονοὺς τὸν Πάτροκλο καὶ τὴ μαμᾶ, ἡ ὁποία ἐκωφελήθη τῆς εὐκαιρίας νὰ μπῇ στὸ ψητό.

— Λοιπόν, κ. Πάτροκλε, τοῦ εἶπε μελιστάλακτος, πῶς τὰ βρίσκετε τὰ κορίτσια μου ;

— Ἔξοχα ! ἔκπτωτα ! τέλεια ! ἐβεβαίωσε ξαναμμένος ὁ φίλος μας.

— Καὶ θὰ ἐκάματε βέβαια τὴν ἐκλογή σας ;

— Ἄ, ἀγαπητή μου κυρία, ὁμολογῶ ὅτι ἐδυσκολεύθηκα πολύ, ἀλλὰ τέλος ἀπεφάσισα νὰ διαλέξω τὴ μεγαλείτερη. Μ' ἀρέσει πολὺ τὸ στόμα της.

— Τέλος παντων, αὐτὸς εἶνε δικός σας λογαριασμός. Περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος. Λοιπὸν ἀφοῦ ἐκάματε τὴν ἐκλογή σας, μποροῦμε νὰ τὰ συμφωνήσουμε χωρὶς ἀναβολές...

—Εὐχαρίστως, κυρία μου. Εἶμαι διατεθειμένος εἰς κάθε θυσίαν. Καὶ πρῶτα-πρῶτα πᾶς τε μου. τί θέλετε γιὰ δική σας ἀμοιβή...

—Δική μου ἀμοιβή ! ἔκαμε ἡ μαμᾶ ἔκπληκτος. Τί ἐννοεῖτε, κύριε ;

—Μά...πῶς νὰ τὸ πῶ... δηλαδή, ἐννοεῖτε, ἀγαπητή μου κυρία, μεταξύ μας δὲν ὑπάρχει παρεξήγησις... θέλω νὰ πῶ τά... μεσιτικά σας.

—Τὰ μεσιτικά μου ! ἀνέκραξε κατακόκκινη καὶ μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὸ θυμὸ ἡ μαμά. Γιὰ ποιὰ μὲ πέρασες βρὲ παλημάνθρωπε, καὶ θὰ μοῦ πληρώσῃς μεσιτικὰ γιὰ τὴς κόρες μου.

—Ἀλλά, κυρία... ἀπεπειράθη νὰ κῇ σαστισμένος ὁ Πάτροκλος.

—Σκασμός... πρόστυχε, παλημάνθρωπε, ἀναιδῆ ! ἐπανέλαβε ἐξαγριωμένη ἡ μαμᾶ. Σὲ στέλνει ἐδῶ ὁ φίλος σου γιὰ νὰ διαλέξῃς μιὰ γύφη, ποὺ τοῦ εἶπες πῶς θέλεις νὰ καντρευτῇς καὶ σὺ μοῦ μιλεῖς γιὰ μεσιτικά. Γιὰ κοκότες τὴς πέρασες τὴς κόρες μου, βρὲ ἄτιμε, ἔ ; Ἔξω, γλήγορα... γκρεμίσου βρομόσκυλο !...

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσω ὅτι ὁ δυστυχὴς ὁ Πάτροκλος ἔβαλε τὰ πόδια στὸν ὦμο του καὶ ὅπου φύγῃ φύγῃ, γιὰ νὰ σωθῇ ἀπ' τὰ νύχια καὶ τὴς φωνὲς τῆς προσβληθείσης μαμᾶς.

Ἀλλὰ πῶς θὰ πληρώσῃ, σᾶς παρακαλῶ, στὸν Ἀχιλλέα τὴ χοντρὴ αὐτὴ φάσα ποὺ τοῦ σκάρωσε.

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

Η ΣΤΕΓΑΣΙΣ

Κατόκιν τοῦ μέτρου τῆς ἀναγκαστικῆς στεγάσεως, ὅλοι οἱ ἄστεγοι θὰ εὕρουν στέγην, τοιαύτην ὅμως δὲν θὰ ἔχουν πλέον οἱ στεγασμένοι, διὰ τοὺς ὁποίους θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ ἐφαρμόσωμεν ἐπίσης καταναγκαστικὴν στέγασιν.

Οὕτως ἀκούει τις σήμερα εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν ἑξῆς διάλογον:

—Ἔχετε σπίτι, κύριε;

—Εὐτυχῶς ναί.

—Τότε ταχέως νὰ φροντίσετε διὰ κατοικίαν.

***

Αἱ ἔρευναι πρὸς ἀνακάλυψιν νεκῶν κατοικιῶν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπέδειξαν, ὅτι εἰς κάθε κάτοικον ἀναλογεῖ τὸ 1/4 δωματίου. Τὸ ἄλλο τέταρτο ἀνήκει εἰς τὴν συμβίαν του καὶ τὰ λοιπὰ δύο τέταρτο εἰς τὴν πεθερά του. Ὥστε ἡ ἀναγκαστικὴ στέγασις ἤλθε ὀλίγον ἀργά, διότι πρὸ καιροῦ ἐφήρμοσαν ταύτην αἱ κωνθεραί.

Ὁπωσδήποτε ἡ ἐγκατάστασις τῶν νέων ἐνοίκων γίνεται αἰσίως. Πρὸ παντὸς εἰς τὰς κουζίνας, ὅπου γίνεται μασσίως. Συχνὰ βλέπει τις τὴν νύκτα νὰ ἐξέχουν ἐκ τῶν θυρῶν τῶν σπιτιῶν ἀνθρώπινοι πόδες, ὁπότε κείθεται ὅτι κρόκειται περὶ ἐπιτυχοῦς ἀναγκαστικῆς ἐγκαταστάσεως. Μόνον κεφάλια δὲν φαίνονται. Ἀλλὰ ποῖος ἔχει κεφάλι πλέον;

***

Διάλογος τῆς ἐποχῆς:

—Πόσα δωμάτια ἔχει τὸ σπίτι;

—Τέσσαρα.

—Πόσα ἄτομα κατοικοῦν ἐν ὅλῳ;

—Δεκατρία.

—Καλὸς ἀριθμός. Θὰ σᾶς φέρῃ γρουσουζιά, δι' ὃ θὰ σᾶς ἔλθῃ ἕνας ἔνοικος ἀκόμη. Δὲν πρέπει νὰ κάθεσθε 13 στὸ τραπέζι.

—Δὲν ἔχομεν τραπέζι.

—Ὅταν θὰ σᾶς ἔλθῃ ὁ νέος κάτοικος θὰ ἔχετε.

***

Ἐν τούτοις μερικὰ παράπονα διατυποῦνται ἐκ μέρους τῶν προστιθεμένων ἐνοίκων, διακαιότατα ἄλλως τε. Ἕνας διεμαρτυρήθη, διότι τὸ σπίτι ἔχει κουνούπια καὶ ἐλπίζεται ὅτι ὁ οἰκοδεσπότης θὰ τοῦ φτιάσῃ κουνουπιέραν. Ἄλλος παρεκινήθη ὅτι ὁ οἰκοδεσπότης του ροχαλίζει καὶ προτείνει τὴν ἐξωσίν του. Ὁ τελευταῖος ἀντιδιεμαρτυρήθη, ὅτι ὁ νέος ἔνοικός του ροχαλίζει ξυπνητός.

—Πῶς αὐτό; Εἶνε δυνατόν;

—Μάλιστα. Κακνίζει ναρνιλέν.

***

Τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐλέχθη, ὅτι ἀνεκαλέφθη μέγας κενὸς χῶρος, διὰ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν ἐλπίδες ὅτι θὰ ἐξοικονομηθοῦν πλεῖστοι ἄστεγοι.

—Εὑρέθη ἀδειανὸν κανένα μεγάλο παλάτι; ἠρωτήσαμεν.

—Εὑρέθη ἀδειανὸν τὸ κεντρικὸν ταμεῖον.

Ο κ. ΝΕΟΠΤΩΧΟΣ

ΤΗΝ ΚΑΥΜΕΝΗ!...

Ἀπὸ μαράζι κόντευε νὰ κάῃ
κι' οὔτε ψωμὶ δὲν ἤθελε νὰ φάῃ
θεόκλειστο εἶχε τὸ ἔρμο της τὸ σπίτι
—κανθοῦσε, βλέπεις, γιὰ τὸ μακαρίτη !—
Καλὰ ποῦ ἐσυμβουλεύτη πρακτικὸ
γιατρό, καθὼς τῆς εἶπαν οἱ γειτόνοι,
κι' ἔδωσε ὁ Θεὸς μὲ κάποιο γιατρικὸ
νὰ διαλυθοῦν οἱ λύπες της κι' οἱ πόνοι.
Κι' ἄνοιξε κι' ἀπὸ τότες κ' ἡ δρεξί της,
σάμπως κοὶ γ' ἀνστήθη ὁ μακαρίτης!

Μ. Γιαννάτος Ἀθηνέλλης

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΡΟΪΜΗ ΑΓΑΠΗ

Γυρεύει ἀπὸ τὸν ἴσκιο σου
φιλόστοργη μητέρα,
ἡ ὡραία σου θυγατέρα
ἐλεύθερη νὰ βγῇ.

Θυμᾶσαι ;—τὸ κορμάκι της
εἶχες συχνὰ μετρήσει
μὲ αὐτὸ τὸ κυπαρίσσι
ποὺ φύτεψες ἐσύ.

Τώρα ἡ κορφή του—ἰδές τηνε !—
γιὰ ἥλιο διψασμένη,
ἀπὸ τὸν ἴσκιο βγαίνει
καὶ πάει μεσουρανίς.

Σὲ γυναικὸς ἀνάστημα,
γιατὶ κι' ἡ κόρη ἀνέβη;
Τὸν ἔρωτα γυρεύει,
τὸν ἥλιο τῆς ψυχῆς.

ΑΔΙΚΗ ΖΗΛΕΙΑ

Τοῦ προσώπου σου τὰ κάλλη
νὰ μοῦ σβύσῃ ἀπ' τὸ νοῦ
ὠμορφιὰ δὲν βρίσκεις ἄλλη
εἰς τὴν πλάσι τοῦ Θεοῦ.

Τρέμει ἀλήθεια τὸν Ἀπρίλη
ἡ καρδιά μου ἀπὸ χαρά,
ὅταν βλέπω ἕνα γιοφύλλι,
ἕνα ρόδο,ἢ μιὰ μοσκιά.

Βρίσκω, ναί, θλιμμένη χάρι
κ' ἕνα μάζεμα κρυφὸ
εἰς τὸ κάτασπρο φεγγάρι,
στὸν ὡραῖο αὐγερινό.

Μόν' ἀγάπη μου, στοχάσου
κοῦ μοῦ διώχνει ὁ λογισμὸς
ἕναν ἴσκιο τσ' ὠμορφιᾶς σου
στὰ λουλούδια καὶ στὸ φῶς.

Γεράσιμος ΜΑΡΚΟΡΑΣ

(Συνέχεια 17)

Ὅλο τὸ ἀπόγευμα ἐσυγύριζαν καὶ ἡ τρεῖς, χωρὶς ν' ἀνταλλάξουν λέξι, καὶ τὸ βράδυ, ἀφοῦ ἐδείπνησαν ἐνωρὶς μὲ γάλα καὶ ψωμί, ἐκλάγιασαν ἀμέσως.

Ἡ Κοέλα ἐκοιμήθηκε ἄσχημα αὐτὴ τὴ νύχτα, ἔβλεπε διαρκῶς ἄσχημα ὄνειρα, καὶ τὸ πρωΐ, μόλις ἐξύπνησε, ἔφυγε ὅπως πάντα γιὰ τὸ Γραφεῖο της χωρὶς νὰ πῇ λέξι.

Στὸ δρόμο ἐβιάζετο πολύ, γιατὶ εἶχε περισσότερο δρόμο τώρα νὰ φθάσῃ στὴν Ὁμόνοια καὶ ἤλπιζε νὰ συναντήσῃ πάλι τὸν Ἀνδρέα καὶ νὰ περπατήσουν μαζὺ λίγο διάστημα. Πράγματι δὲ ὁ Ἀνδρέας τὴν ἐκαρίμενε στὸ ἴδιο μέρος, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του ἦταν τόσο ἀλλοιωμένο, ὥστε ἐκατάλαβε ἀμέσως ὅτι κάτι τοῦ συνέβαινε καὶ ὅτι εἶχε κλάψει ὅλη τὴν νύχτα.

— Τί ἔχετε, κύριε Ἀνδρέα, τοῦ εἶπε ἀνήσυχη.

— Ὦ ! δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ νέος μὲ φωνὴ ποὺ ἐμαρτυροῦσε ὅλη του τὴν ἀγωνία, δὲν σᾶς κρύβω ὅτι εἶχα τὴν ἀδυναμία νὰ κλαίω ὅλη τὴν νύκτα ἀπόψε, μὰ δὲν μπορεῖτε νὰ φανταασθῆτε τί μοῦ συμβαίνει... Εἶναι τρομερὸν ! Ἀχ ! τί δυστύχημα !... Ἡ ἀδελφή μου !... ἡ δυστυχισμένη ἡ ἀδελφή μου !

— Μὰ τί συμβαίνει ; Τί συμβαίνει λοιπόν ;

— Δὲν ἠξεύρω, διαβάστε, διαβάστε αὐτὸ τὸ γράμμα. Τὸ ἔλαβα χθὲς ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν, διαβάστε, διαβάστε σᾶς παρακαλῶ. Ἀλλὰ θὰ φροντίσω, δὲν θὰ τ' ἀφήσω ἔτσι ! Εἶμαι δυνατὸς τώρα.

Περπατῶντας ὁ ἕνας εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου ἐδιάβασαν μαζὺ τὸ γράμμα ποὺ εἶχε φέρει κάοη ἀναστάτωσι στὴν ψυχὴ τοῦ Ἀνδρέα. Τὸ γράμμα αὐτὸ ἔλεγε τὰ ἑξῆς :

«*Ἀγαπητὲ Ἀνδρέα,*

»Μοῦ συμβαίνει κάτι τί φοβερὸν καὶ γι' αὐτὸ δὲν σοῦ ἔγραψα ἐξῆ ἑβδομάδες τώρα.

»Θεέ μου ! φθάνει νὰ μπορέσω νὰ σοῦ στείλω αὐτὸ τὸ γράμμα. Εἶναι ἡ τελευταία μου ἐλπίς. Ὕστερα δὲν μοῦ μένει ἄλλο παρὰ νὰ πεθάνω.

»Ἄκουσε, ἀδελφέ μου, γιὰ νὰ καταλάβῃς τί μοῦ συμβαίνει :

»Ὅταν ἔφθασα ἐδῶ ἤλθα, καθὼς ἔφρεις, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ μπῶ σὲ μιὰ μεταλλουργικὴ ἑταιρεία μὲ καλὸν μισθὸν καὶ ἔφρεις καλὰ ὅτι ἀποφασίσαμε καὶ οἱ δυὸ νὰ κάναμε τὴ θυσία νὰ χωρισθοῦμε γιὰ νὰ μπορέσωμε κάνοντας οἰκονομία, κι' οἱ δυὸ νὰ ξαναζήσωμε πάλι σὲ δυὸ τρία χρόνια μαζὺ καὶ νὰ βρίσκεις μιὰ γυναικούλα ἀντάξια ποὺ νὰ ζήσωμε ὅλοι μαζὺ εὐτυχισμένοι. Ἀλλὰ μόλις ἔφθασα ἐδῶ, μὲ ἐδέχθηκε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ μοῦ ἔκανε ἀμέσως κακὴ ἐντύπωσι. Ἦταν γεμάτος διαμαντικὰ ποὺ ἐφαίνοντο ψεύτικα. Κάπνιζε ἕνα πούρο, καὶ κάθε του κίνησις πρόδιδε προστυχιά.

»Μὰ ἐπὶ τέλους ὅλα αὐτὰ δὲν ἐσήμαιναν τίποτε. Ἀκολούθησα τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ὁ ὁποῖος, δὲν μπορῶ παρὰ νὰ τὸ ὁμολογήσω, ἐδείχθηκε εὐγενέστατος ἀπέναντί μου.

»Μὲ ὡδήγησε σ' ἕνα ὡραιότατο σπίτι καὶ μὲ ἄφησαν μόνη σ' ἕνα δωμάτιον ἐπιπλωμένο μὲ πολὺ γοῦστο ὅπου, καθὼς μοῦ εἶπαν, μποροῦσα νὰ μείνω ὅσες μέρες ἤθελα γιὰ νὰ συγυριστῶ καὶ νὰ ἀναπαυθῶ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τόσο κουραστικὸ ταξεῖδι, τὴν ἐρχομένη δὲ ἑβδομάδα θὰ ἀρχίζα τὴν ἐργασίαν μου.

»Καὶ πράγματι νὰ τρεῖς τέσσαρες μέρες ἔμεινα ἀπολύτως ἥσυχη. Μιὰ χαριτωμένη καμαριέρα ποὺ μιλοῦσε μάλισα καὶ ἑλληνικά, μοῦ ἔφερνε τὸ φαγητό μου τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα. Εἶχα ὅλες τὴς εὐκολίες μου, μόνον ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ ἔβγω ἔξω. Ἄλλως τε αὐτὸ δὲν μὲ πείραζε καὶ τόσο. Ποῦ θὰ πήγαινα σὲ μιὰ πόλι ποὺ μοῦ εἶνε ἐντελῶς ἄγνωστη !

»Ἐπέρασα τὶς ἡμέρες μου μὲ τὸ συγύρισμα τῆς κάμαράς μου. Ἀναπαύθηκα, σοῦ ἔγραφα σχεδὸν κάθε ἡμέρα καὶ ἔβιδα τὰ γράμματα στὴν καμαριέρα, νὰ τὰ ρίχνῃ στὸ ταχυδρομεῖο. Ὡρισμένως ὅμως δὲν θὰ ἔλαβες κανένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ γράμματα, ἀφοῦ δὲν ἔλαβα ἀπολύτως καμμία ἀπάντησί σου!... Ἄλλως τε τώρα καταλαβαίνω πῶς δὲν ἤταν δυνατὸν νὰ τἀφίσουν νὰ τὰ λάβῃς.

»Τέλος, τὴν τετάρτη ἡμέρα, ἐνῷ ἤμουν ἀκόμη στὸ κρεββάτι, ἀκούω νὰ κτυποῦν στὴν πόρτα. Νομίζοντας πῶς ἦταν ἡ ὑπηρέτρια, σηκώνομαι ξεκλειδώνω τὴν πόρτα καὶ τρέχω γρήγορα πάλι στὸ κρεββάτι. Ἀλλὰ φαντάζεσαι τὴν ἔκπληξί μου ὅταν ἀντὶ τῆς καμαριέρας βλέπω νὰ μπαίνῃ στὴν κάμαρα ἕνας ἄνδρας, ἕνας ἄνδρας, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζα !... Χαμογελῶντας διευθύνεται πρὸς τὸ μέρος μου. Ἐγὼ τὰ εἶχα τελείως χαμένα, ὁ φόβος μ' ἔκανε νὰ τρέχω, γιατὶ τὸν εἶδα ποὺ κλείνοντας τὴν πόρτα ἔβαλε τὸν σύρτη καὶ συγχρόνως ἔστρεψε καὶ καὶ τὸ κλειδί. Ἔρχεται λοιπὸν πρὸς τὸ μέρος μου, σκύβει καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ μ' ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ μὲ φιλήσῃ.

»Σκέψου τὴν κατάστασί μου, καϋμένε μου, Ἀνδρέα, προσπάθησα νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὰ χέρια του, ἐφώναξα μὲ ὅλη μου τὴ δύναμι! Τοῦ κάκου ὅμως...Ἄρχισα τέλος νὰ χάνω τὰς αἰσθήσεις μου καὶ φαίνεται πῶς στὸ τέλος ἐλιποθύμησα !

»Πάντως, ὅταν συνῆλθα, ὁ ἄνδρας αὐτός, ἦταν ξαπλωμένος στὸ πλάϊ μου στὸ κρεββάτι... Δὲν σοῦ λέγω περισσότερα... Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη...

»Ἔμεινε μαζύ μου ὅλη τὴν ἡμέρα, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν του τὰ δάκρυά μου, τὴς φωνές μου, τὰς παρακλήσεις μου.

»Τὸ μεσημέρι ἡ ἴδια καμαριέρα ἔφερε ἕνα πρόγευμα γιὰ δύο, πρόγευμα ἐκλεκτότατο μὲ σαμπάνια, μὲ φρούτα σπάνια. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἄγγιξα τίποτα.

»Τὸ βράδυ μὲ διέταξε νὰ ντυθῶ.

«Ἐγὼ δὲν ἤθελα. Τοῦ εἶπα πῶς θὰ πήγαινε νὰ καταθέσω μήνυσι στὴν Ἀστυνομία. Τὸν ἔπιασαν τὰ γέλοια καὶ μοῦ εἶπε: «Ἀν δὲν μὲ ὑπακούσῃς θὰ σὲ πάρω ἔτσι ὁλόγυμνη, τυλιγμένη μόνον στὸ παπουφόρι μου, νά, βλέπεις σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο παπουφόρι μὲ τὴν γοῦνα !»

»Τότε βλέποντας πῶς δὲν θὰ δίσταζε νὰ κάμῃ ὅτι ἔλεγε, ἐντύθηκα. Τί μποροῦσα νὰκάμω...

»Μὲ ὡδήγησεν ἀπὸ μιὰ σκοτεινὴ σκάλα σ' ἕνα ἀμάξι ποὺ περίμενε κάτω. Ὅλη τὴν νύκτα ταξιδεύαμε. Τὸ πρωΐ κατὰ τὰ ξημερώματα τὸ ἀμάξι ἐστάθηκε, μὲ διέταξεν νὰ κατέβω καὶ διὰ μέσου ἑνὸς ἀπεράντου κήπου ὁ ἴδιος πάντοτε ἄνθρωπος ποὺ μὲ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι σφικτά, μὲ ἀνάγκασε νὰ μπῶ σ' ἕνα μεγάλο σπῆτι ποὺ ἐφαίνετο σὰν κάποιο μέγαρο.

»Σ' αὐτὸ τὸ μέγαρο βρίσκουμε ἀπὸ τότε. Τὸ τί ἐποφέρω μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ σοῦ τὸ περιγράψω!

(Ἀκολουθεῖ)

23 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου) 23

Τί ἔκανε τάχα τὸν πάτερ Ἄνθιμο νὰ ἀργοπνιῇ ;
Νὰ τί ἔβλεπαν τὰ μάτια του συλλογισμένο...

***

Θὰ εἶναι ἔως δέκα πέντε χρόνια.

Βράδυ καὶ τότε, ὅπως τώρα, ἴσως ἀργότερα ἀκόμη, ἔφθασε ἕνα μήνυμα βιαστικὸ ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ κυρίου Χάρη.

Ἡ γυναῖκα του—στὸ ἄνθος τότε τῆς νεότητος, μόλις 25 χρόνων—ἦταν ἄρρωστη βαρειὰ καὶ ἐζητοῦσε νὰ ἐξομολογηθῇ καὶ νὰ μεταλάβῃ. Διατηροῦσε ἀκόμη τὴς αἰσθήσεις της τόσο καλὰ, ὥστε μόνη της ἐζήτησε αὐτὸ τὸ πράγμα γιατὶ εἶχε καταλάβει ὅτι θὰ πεθάνει.

Ὁ πάτερ Ἄνθιμος νεώτερος ποὺ 15 χρόνων, δὲν ἐχρονοτρίβησε.

Ἦτον ἀκόμη ἐφημέριος, ἔσπευσε στὴν ἐκκλησία, πορβὲ τὴν Ἁγίαν Κοινωνίαν καὶ μὲ τὸν ἐκκλησιάρη ἐμπρός, κρατοῦντα ἕνα φανάρι ἀναμμένο, ἐπῆγε στὴς κυρίας Χάρη.

Τὸ σπῆτι ὅλο εἶχε τὴ πένθιμη ὄψι τῆς συμφορᾶς ποὺ ἐρχότανε.

Ἤταν γνωστὸ σὲ ὅλους, ἀπὸ τοὺς γιατροὺς, ὅτι ἡ κυρία Χάρη δὲν θὰ γλύτωνε.

Ὅλοι ἔκλαιον τὴν καλὴ κυρά, ἀλλὰ κανενὸς τὰ δάκρυα δὲν ἦταν πειὸ πικρὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα τοῦ ἀντρός της.

Ὁ κύριος Χάρης τὴν ἀγαποῦσε ὑπερβολικά.

Καὶ δικαίως.

Ἡ Πόπη Χάρη ἦταν εὔμορφη, νέα, φρόνιμη, πιστὴ καὶ τὸν ἀγαποῦσε.

Μάταια τόσες νύχτες ἐκάλαιψε ὁ ἴδιος μὲ τὴν ἀρρώστεια της. Ἔφερε καθηγητὴν ἀπ' τὰς Ἀθήνας, ἔκαμε κάθε ἰατρικὴ παραδοξολογία ποὺ τοῦ εἶπανε, κατήντησε ἀκόμη νὰ τῆς δώσῃ καὶ γιατροσόφια πρακτικῶν, ἀκόμη καὶ μάγισσες νὰ φέρῃ, ἂν καὶ περιφρονοῦσε ὅλ' αὐτὰ γιὰ νὰ τῆς κάμουν ἐξορκισμούς.

Τίποτε !

Ὁ θάνατος τὴν εἶχεν ἀγκαλιάσει, καὶ ἐπὶ τέλους τὸ κατάλαβε κι' ὁ Χάρης.

Τότε ἡ ψυχή του ἐγονάτισε καὶ ἔκλαιε σκαρακτικά, ἐνῷ τὰ μάτια του ἔμεναν στ

Τα Καλλιτερα Διηγηματα

Η ΔΕΣΠΟΝΙΣ ΜΠΛΑΝΤΙΝ

Τοῦ René Bizet

Στὸ ἔκτο κάτωμα τοῦ σπιτιοῦ μας, μόσα σ' ἕνα στενόχωρο ἀλλὰ καθαρὸ δωμάτιο, κατοικοῦσε ἡ πιὸ εὐχάριστη γεροντοκόρη ποῦ μποροῦτε νὰ φαντασθῆτε : ἡ δὶς Μπλαντὶν Ἀροντώ.

Δὲν θὰ μοῦ ἦταν εὔκολο νὰ τὴν περιγράψω. Ὅλα τὰ λόγια ποῦ θάβρισκα δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ἐκφράσουν τὴν μαραμένη χάρη της, τὴν ἠρεμία της, τὴν φιλοκαλία της, ποῦ ὁ χρόνος δὲν εἶχε ἀλλοιώσει καὶ ποῦ ἔδιναν στὰ ἑξῆντα χρόνια της μιὰ μυστηριώδη νεανικὴ γοητεία!

Πολὺ σπάνια οἱ νέοι βρίσκουν εὐχαρίστηση στὴ συναναστροφὴ τῶν γέρων. Καὶ ὅμως δὲν εἶχα καλύτερη φιλενάδα. Ἤμουν ὁ μυστικοσύμβουλός της. Πόσες φορὲς δὲν ἄφησα τοὺς συμμαθητές μου γιὰ νὰ πάω νὰ βρῶ τὴν δεσποινίδα Μπλαντὶν καὶ νὰ πάρω μαζί της ἕνα φλυτζάνι ἠηχτὴ σοκολάτα μὲ κανέλλο, ἑτοιμασμένη μ' ἐπιμέλεια, ποῦ αὐτὴ γεύουνταν λαίμαργα, σὰν γατίτσα!

Δὲν μοῦ διηγοῦνταν τίποτα ἀπ' τὴ ζωή της. Δὲν ἤξερα τί ἔκαμνε πρίν, ποιὸ ἦταν τὸ ἐπάγγελμά της. Ἀλλὰ μοῦ ἔλεγε ἱστορίες τοῦ θεάτρου καὶ τῶν ταξιδιῶν, καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα μὲ συμβούλευε νὰ κρίνω τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα μὲ ἐπιείκεια. Γιατὶ ἐκείνη δὲν εἶχε οὔτε κακία οὔτε παράπονο.

Θὰ ἦταν στὰ γειάτα της, εἰσθηματική. Ἀναστέναζε στὴν ἐνθύμηση ἑνὸς παλιοῦ βάλς ἢ ἑνὸς παρτιζιάνικου τσελίου ποῦ τῆς θύμιζε παλιὲς συγκινήσεις, καὶ μοῦ ἔλεγε, μὲ μιὰ ἐπίμονη ἀφέλεια νὰ φυλάγουμαι ἀπ' τοὺς εὐκόλους ἔρωτες.

— Ἀγάπα καλὰ ἕνα κοριτσάκι ποῦ θὰ σ' ἀγαπήσει εἶμαι σίγουρη, γιατὶ εἶσαι ἕνα καλὸ ἀγόρι! Μὴ φαντάζεσαι ὅτι οἱ γυναῖκες εἶνε πονηρές, νὰ εἶσαι μαζί τους εἰλικρινὴς καὶ τουφερός. Δὲν θὰ τὸ ξεχάσουν ποτέ!

Αὐτὸ ἦταν τὸ θέμα σ' ὅλες τὶς κουβέντες μας καὶ μοῦδινες αὐτὲς τὶς συμβουλές, χωρὶς νὰ χαμογελάσῃ.

***

Λοιπόν, μιὰ μέρα, εἶχα μιὰ περιπέτεια.

Μοῦ ἔφερε ἡ ὑπηρέτρια ἕνα γράμμα ποῦ τῆς εἶχε δώσει ὁ θυρωρὸς καὶ ποῦ ἀπευθύνουνταν, σὰν νὰ λέμε, στὴν καρδιά μου. Μιὰ νέα κοπέλλα ἔλεγε ὅτι μὲ εἶχε 'δῆ κοντὰ στὴ Σορμπόννν, εἶχε μάθει τὴ διεύθυνσί μου καὶ μὲ παρακαλοῦσε νὰ τῆς γράψω, «κέσε ρεστάντ», ἂν ἤθελα νἄζω μαζί της μιὰ ἐντιμη καὶ λεπτὴ ἀλληλογραφία.

Σ' ἕν ἀγόρι δεκαεπτὰ χρονῶν, μιὰ τέτοια πρόταση εἶνε πάντα κολακευτική. Ἤμουν τόσο εὐχαριστημένος γιὰ τὴν κατάκτησή μου ποῦ τὴν ἐκμυστερεύθηκα ἀμέσως στὴν δεσποινίδα Μπλαντίν.

— Εἶνε λιγάκι τολμηρό, ἀληθινί, αὐτὸ τὸ κορίτσι, μοῦ εἶπε. Ἄλλα φαίνεται ὅτι τὸ κάμει μὲ καλὴ πρόθεση. Τί σκοπεύεις νὰ κάνῃς;

— Δὲν ξέρω, θἄθελα ἀκριβῶς νὰ εἶχα τὴν γνώμη σας.

— Λοιπόν... ἀλήθεια... θ' ἀπαντοῦσα. Αὐτὸ θὰ σὲ διασκεδάσῃ.

— Ἀλλὰ θὰ προτιμοῦσα νὰ τὴν γνωρίσω.

— Ὦ! πόσο εἶσαι βιαστικός! Δὲν εἶμαι πιὸ συμψυχτικὸ νὰ στέλνῃς γράμματα στὴν Ἀγνωστη;

Ἦταν πραγματικὰ πιὸ ποιητικό. Ἔγραψα λοιπὸν στὴν «πόστ ρεστάντ» κι' ἀπὸ ἐκεῖ πῆρα τοὺς φακέλλους τῆς πολυαναχαρμένης μου. Τί ὡραῖα γράμματα σὲ τριανταφυλλὶ χαρτί! Ὅλα τὰ γράμματα φανέρωναν μιὰ εὐγενικιὰ ψυχὴ καὶ πόσο ἤμουν ὑπερήφανος ὅταν τὰ ἔδειχνα στὴ γριὰ φιλενάδα μου ποῦ τὰ διάβαζε μὲ συγκίνηση. Τὰ σχολιάζε.

— Βλέπεις, παρατήρησε, καλὰ στὸ ἔλεγα ἐγώ. Εἶνε χαριτωμένη αὐτὴ ἡ μικροῦλα. Ἀλλὰ ἐσὺ τί τῆς ἀποκρίνεσαι;

— Ἐγώ; δεσποινὶς Μπλαντίν, ἀλλό... χαριτωμένα πράγματα.

— Τί; πές μου ἕνα παράδειγμα.

— Ὅτι εἶνε πολὺ καλὴ ποῦ ἐνδιαφέρεται γιὰ μένα... Τὴν ρωτάω ἂν διάβασε τὸν Τζὰκ καὶ τὸν Ψαρὰ τῆς Ἰσλανδίας. Ὕστερα τὴν παρακαλῶ νὰ μοῦ φανερωθῆ... τῆς λέγω...

— Δὲν εἶν' ἔτσι, φίλε μου... Δὲν εἶσαι ἀρκετὰ εὐαίσθητος... Δὲν ξέρω, ἐγώ, ἀλλὰ ἂν εἶχα ἕναν φίλο, σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ τοῦ μιλοῦσ' γιὰ φιλολογίσ... Πρέπει νὰ 'πῆς σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ ὅτι τὴν ἀγαπᾶς, ὅτι τὴν βλέπεις στ' ὄνειρό σου, ὅτι κυττᾶς κάθε βράδυ ἕν ἄστρο καὶ ὅτι ἔπρεπε τὴν ἴδια ὥρα κι' αὐτὴ νὰ τὸ γυρεύει στὸν οὐρανό. Νὰ τῆς στέλνεις ἕνα λουλουδοῦ κάποτε-κάποτε... Ὕστερα...

μοῦ φαίνεται, τοὐλάχιστον...

— Ἔχετε δίκηο, δεσποινὶς Μπλαντίν.

— Νὰ εἶσαι λίγο «ρομαντέσκ», τί διάβολο! Νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι στὸν καλὸ καιρὸ ἕνας νέος θὰ τὰ εἶχε ὅλα ἑτοιμάσει γιὰ μιὰ ἀπαγωγή.

***

Βέβαια, δὲν εἶχα φθάσει ὡς ἐκεῖ, ἀλλὰ ἡ φαντασία μου ἐρεθίζουνταν. Ἡ γριὰ φιλενάδα μου διατηροῦσε μ' ἐνθουσιασμὸ τὴ ζήγρα μου. Κάθε φορὰ ποῦ μ' ἔβλεπε μοῦ ζητοῦσε πληροφορίες γιὰ τοὺς ἔρωτές μου. Ξανάβρισκε στὴν εἰλικρίνεια τῆς ὁρμῆς μου ὅλη τὴν ἰδιοτροπία τῶν πολιῶν της χρόνων, καὶ χάρις σ' αὐτὴν, εἶχα κατορθώσει νὰ γράφω ὥμορφα γράμματα, κ' ἡ πολυαγκημένη μου μοῦστελνε τὰ πιὸ εὐχάριστα «κομπλιμέντα» της.

Καὶ ὕστερα, ἕνα πρωί, ἔγινε τὸ δράμα. Δὲν εἶχα πάει στὸ σχολεῖο ἀπὸ τεμπελιὰ κι' ἀπὸ ρομαντικὴ μελαγχολία. Εἶχα βαρεθῆ νὰ μένω στὸ δωμάτιό μου. Καί, ἂν καὶ δὲν συνήθιζα νὰ τῆς κάνω ἐπίσκεψη πρὶν ἀπ' τὸ μεσημέρι, ἀνέβηκα στὸ δωμάτιο τῆς δεσποινίδος Μπλαντίν.

Μοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα, νομίζοντας ὅτι ἤμουν κανένας προμηθευτής. Φάνηκε τόσο σαστισμένη, ὅταν μὲ εἶδε, ποῦ δικαιολογήθηκα.

— Ὦ! σᾶς ἀνησυχῶ! Γράφατε ὅταν μπῆκα.

— Ναί... δηλαδή... ὄχι. Κρατοῦσα τοὺς λογαριασμούς μου.

Δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια γιατὶ προσκαθοῦσε νὰ μὴ μ' ἀφίσῃ νὰ περάσω καὶ νὰ μὲ κρατήσῃ στὴ κατῶφλι.

Χωρὶς κακία, σ' ὀστεῖα, ἔκανα πῶς δὲν κατάλαβα τὴν στενοχώρια της καὶ μπῆκα.

Ἡ πολυθρόνα της ἦταν μπροστὰ στὸ τραπέζι της κι' εἶδα ἐκεῖ, κοντὰ στὸ καλαμάρι, τὸ τριανταφυλλὶ χαρτὶ ποῦ γνώριζα καλά, καὶ τὰ γράμματά μου, τὰ δικά μου γράμματα, δεμένα μὲ κορδελλίτσες.

Δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω μιὰ φωνή:

— Ὦ! δεσποινίς...

Ἔλεγε γυρίσει. Ἦταν χλωμή. Ἔτρεμε. Τί μποροῦσα νὰ τῆς πῶ;

Ἄξαφνα, ἀφέθηκε νὰ πέσῃ στὴν πολυθρόνα της κι' ὄρχισε νὰ κλαίῃ σὰν ἕνα κοριτσάκι ποῦ μάλωσαν. Ποτὲ τὰ δάκρυα δὲν μὲ συγκίνησαν σὲ τέτοιο βαθμό. Θὰ ἔδινα ἀμέσως τὴ ζωή μου, τ' ὁρκίζομαι, γιὰ νὰ 'δῶ ἕνα χαμόγελο στὸ δυστυχισμένο αὐτὸ πρόσωπο καὶ γιὰ νὰ μποροῦσαν τὰ φιλιά μου νὰ καθησυχάσουν τὴν ἀπελπισία της.

— Δεσποινίς, σᾶς παρακαλῶ...

Μ' ἔσπρωξε σιγὰ-σιγά, ξαναστηκώθηκε, μὲ ὠδήγησε ὡς τὸ παντῶφλι χωρὶς νὰ προφέρῃ, οὔτε λέξι, καὶ κλείστηκε γιὰ νὰ κλάψῃ μὲ τὴν ἡσυχία της.

Δὲν τὴν ξαναεῖδα. Ἔφυγε ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες ποιὸς ξέρει γιὰ ποιὸ μέρος τοῦ κόσμου, δίχως νὰ μ' ἀποχαιρετήσῃ.

(Μετάφρασις Γιάννη Χιδήρογλου)

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Τῆς Marguerite Burnat-Provins

Τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ἡ ἔκδοσις ἀπετέλεσε γεγονὸς πέρυσι στὸ Παρίσι. Τόση ὑπῆρξεν ἡ ἐπιτυχία του, ὥστε ἐντὸς ἑνὸς ἔτους ἠρίθμησε ἐκδόσεις 28. Οἱ κριτικοὶ ἐξεφράσθησαν ἐνθουσιωδῶς. Ὁ δὲ Henry Bataille, προλογίζων, γράφει :

«Αὐτὸ τὸ ἀπροσδόκητον «γιὰ σένα» τοῦ τίτλου, ἔτσι ὅπως εἶνε στὸν ἐνικὸ γραμμένο, μᾶς κάνει νὰ σηκώσουμε τὸ κεφάλι... Ὑπάρχει σ' αὐτὸ ἡ τολμηρὰ χειρονομία μιᾶς γυναίκας, ἡ ὁποία, καταμεσῆς τοῦ δρόμου, πετάει στὸν ἐραστή της κάποιο λουλούδι ἀπ' τὸ κορσάζ της, μ' ἕνα λογάκι ἀγάπης ἠχηρὸ σὰν φίλημα, ξετσίπωτο καὶ ἄφοβο.

"Ὅμως ἀπ' τὶς πρῶτες γραμμὲς τοῦ βιβλίου ἡ ξετσιπωσιὰ αὐτὴ ἐξαφανίζεται, γιὰ νὰ μεταβληθῇ εἰς ἐκκλησίαν, ἀπ' τὴν ὁποίαν ἀναδίδεται τὸ θυμίαμα τοῦ ἔρωτος. Δὲν εἶνε κραυγὴ πάθους, εἶνε τραγοῦδι —ἀκόμα καλλίτερο, εἶνε ἕνας ὕμνος. Ἡ γυναίκα ποὺ ἐγράψε τὶς γραμμὲς αὐτὲς τὶς ἀφιέρωσε σ' ἕνα μόνον ἄνδρα, κι' ὅμως τὸ βιβλίο αὐτὸ ἔχει γενικώτατο ἐνδιαφέρον, σὰν ἕνα καινούργιο Ἆσμα Ἀσμάτων, εἶνε τὸ βιβλίο γιὰ μᾶς, εἶνε τὸ Βιβλίο τῆς Ἀγάπης, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι λείπουν ἀπ' αὐτὸ ὅλες ἡ ἀσχημίες τῆς ἀγάπης.

Περιλαμβάνει τὴν πιὸ φλογερὰ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι ποὺ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανείς. Εἶνε σὰν μιὰ λειτουργία τῆς σάρκας καὶ τῆς τουφερότητος ποὺ τὰ ὅμορφα λόγια της θυμίζουν τὰ Τραγούδια τῆς Βιβλιῶς.....»

Καὶ πιὸ κάτω :

«Τὸ βιβλίο αὐτὸ ἔλειπε ἀπ' τὴ γυναικεία φιλολογία. Καμμιὰ γυναίκα ἕως τώρα δὲν ἄγγιξε νὰ τῆς ξεφύγῃ, ἔτσι ἀπροκάλυπτη κι' ἀνυπόκριτη, ἡ κραυγὴ τῆς αἰσθησιακῆς λατρείας. Εἶνε ὡραῖο νὰ βλέπῃς ἕναν Ἀπόλλωνα νὰ στολίζεται ἀπὸ χέρια γυναικεῖα. Κι' ὅλο αὐτὸ τὸ βιβλίο—ὦ θαῦμα —εἶνε ἕνα ποίημα ἀφιερωμένο στὴ δόξα τοῦ ἀνδρός. Ὁ ἄνδρας αὐτὸς ὀνομάζεται Σύλβιος, ἔχει ὀμορφιὰ ὑπερφυσικὴ καὶ ἡ συγγραφεὺς μᾶς παρουσιάζει τὴν νευρώδη καὶ συγκλονιστικὴ σιλουέττα του, ὅμοια μὲ τὴ σιλουέττα ἑνὸς νεαροῦ θεοῦ, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἔστησε ἕνα ἐρημικὸ ἐξωκλήσι ποὺ μοσκοβολᾶει ἀπ' τὸ λιβάνι τῆς ἀγάπης.»

Τέτοιο εἶνε τὸ βιβλίον, τοῦ ὁποίου εἶνε εὐτυχὴς ἡ «Σφαῖρα» ἀρχίζουσα τὴν δημοσίευσιν ἀπὸ σήμερα. Ἕνα ἀληθινὸ εὐαγγέλιον διὰ τοὺς νέους καὶ τοὺς ἐρωτευμένους. Ἀποτελεῖται ἀπὸ μικρὰ πεζοτράγουδα τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς συνεχῆ φύλλα, τὴν δὲ μετάφρασίν του ἀνέλαβε εὐγενῶς ὁ ἔκτακτος συνεργάτης μας κ. Κώστας Τρουκίδης.

ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Σύλβιε, ἔγραψα γιὰ σένα αὐτὸ τὸ βιβλίο, γιὰ σένα μονάχα. Δὲν θὰ τὸ βάλῃς μέσ' στὸ δισάκι ποὺ ἐργάζεσαι, οὔτε πάνω στὸ μπάνκο τοῦ κήπου, μὰ θὰ τὸ φυλάξῃς στὴ μυστικὴ κλίνη ποὺ κοιμᾶσαι, στὸ μέρος ποὺ τὸ λιπόθυμο κεφάλι μου ἔχει κάνῃ ἕνα ζεστὸ βαθούλωμα.

Σοῦ τὸ προσφέρω γιὰ ἐνθύμηση τῶν ἡδονικῶν ὡρῶν, ποὺ περάσαμε μαζύ.

I

Σ' ἀγαπῶ.

Κανεὶς δὲν μ' ἔμαθε αὐτὴ τὴ λέξη. Τὴν αἰσθάνθηκα νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὰ βάθη τῆς σάρκας μου, γ' ἀνεβαίνῃ ἀπ' τὸ αἷμα στὰ χείλη μου καὶ νὰ κετάῃ πρὸς τὴ νειότη σου καὶ στὴ γονιμοποιητικὴ δύναμη ποὺ εἶνε ἐντός σου. Τὴν ἄκουσα μὲ μάθη νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὸ στόμα σου. Εἶνε ἕνα χρυσὸ πουλὶ ποὺ κάθησε κάποτε στὰ μάτια μου, ἀνάλαφρα στὴν ἀρχὴ κι' ὕστερα τόσο βαθειὰ ποὺ ὅλο τὸ εἶναι μου κλονίστηκε.

Κι' ἐσωριάστηκα μέσα στὰ μπράτσα σου, στὰ μεγάλα σου μπράτσα ὅλου αἰσθάνουμαι τὸ ἑαυτό μου εὐθραυστο καὶ προφυλαγμένο. Ὁ λόγος ποὺ ὑπόσχεται καὶ παραδίδει, ὁ ἱερὸς λόγος ποὺ ἀναπηδᾶει ἀπ' τὴ φλογερὴ ζωή μας, πλανιώτανε πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας, μέσα σὲ μιὰ φωτεινὴ ἀχτίνα. Σύλβιε, τὸ θυμᾶσαι;

Τότε εἶδα νὰ περνᾶῃ ἡ Ὥρα, ἡ μοναδικὴ Ὥρα ποὺ κάθε χαμογελοῦσε καὶ σήκωνε μέσα στὰ χέρια της ἕνα ἄσπρο χαλίκι.

Πάνω στὸ χιτῶνα της, ἕνα-ἕνα, ξεφυλίζονταν ἀργὰ τὰ ρόδα ποῦ μετώπου της.

Εἶδα ὅλα αὐτὰ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ βλέφαρά μου, μὲ τὸ μάγουλο στηριγμένο πάνω στὴν καρδιά σου, ποὺ χτυποῦσε τὰ ἡδονικὰ δευτελεπτα σὰν ἕνα ρουμπινένιο ρολοΐ.

II

Ἀφοῦ ὁ ἔρως ἔσμιξε τὰ κορμιά μας μὲ τὰ θεῖα του χέρια ὅπως τὰ παιδιὰ δένουν τὰ βλαστάρια ποὺ ξεριζώνουνε ἀπ' τὸν κάμπο κι' ἀφοῦ οἱ ζωές μας ἐνώθηκαν καθώς ἐνώνουνται τὰ νερά, ἀφιερώνω στὰ νειάτα σου ἕναν ὕμνο μεθυσμένο.

Θὰ τραγουδήσω τὴ λάμψη τῶν ματιῶν σου, τὴν ἡδονὴ τοῦ στόματός σου, τὴ δύναμη τῶν μπράτσων σου, τὴν πυράδα τῶν δυνατῶν σου γοφῶν καὶ τὴν ἀπαλοσύνη τοῦ ἄσπρου καὶ καὶ χρυσοῦ δέρματός σου, ποὺ εἶνε σὰν ζυμωμένο ἀπ' ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου.

Θὰ τραγουδήσω τὸ σφῖξιμο τῶν μαμρυῶν σου χεριῶν ποὺ τυλίγουνται καθὼς μιὰ ζώνη γύρω στὸ κορμί μου· θὰ τραγουδήσω τὸ βλέμμα σου ποὺ μοῦ ἀνασταστώνει τὴ σκέψη, τὸ σφιχτοδεμένο στῆθός σου ποὺ κολλᾶει πάνω στὸ δικό μου, τὶς γερὲς σὰν τὸν κορμὸ τοῦ ρεικιοῦ γάμπες σου, ποὺ πάνω τους, σὰν βρυωνιές, τυλίγουνται οἱ δικές μου.

Ὅμοια μ' ἕνα εἴδωλο, ἡ λατρεία μου θὰ σκεπάσῃ τὴ λαμπρὴ γύμνια σου μὲ μυρωδᾶτα κρίνα καὶ μὲ φλόξ, μαζεμένα ἀπ' τὸν κῆπο μου.

Θὰ σὲ κοιτάζω σὰν θὰ κοιμᾶσαι μέσα στὸ πεντοβόλημά τους. Πλάϊ στὸ ἡσυχασμένο πλευρό σου, θἀκούσω τὸ αἷμα σου νὰ τρέχῃ μέσα στὸ μυστήριο τῆς ζωῆς σου, καθὼς ἀκούω, τὸ βράδυ, τὸ ποταμάκι ποὺ κατρακυλάει ἀπ' τὸ σκοτεινὸ δάσος.

Σύλβιε, ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχω πιά, ὅταν οἱ ἐποχὲς κάνουν νὰ ἀνθίσουν πάνω στὸν τάφο μου τὰ φραντάφυλλα καὶ τὰ γορούφαλα, μέσ' στὴν ἀγγότητα τῆς γλαυκῆς χαρανγῆς, περίπαθες φωνὲς θὰ ξαναταραγουδήσουν τὸ ἄσμα τοῦ ἔρωτός μας.

Τότε οἱ ψυχές μας θὰ γίνουνε μιὰ ψυχὴ καὶ θὰ μ' ἔχῃς δική σου στὴν αἰωνιότητα.

Μετάφρασις *Κώστα Τρουκίδη*

2 ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟν ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 2

Προτιμῶ σύζυγόν μου (Ὀνοματεπώνυμον τοῦ ἠ τῆς ἐκλογέως)

Πόλις, συνοικία

Μὴ ξεχνᾶτε νὰ ἀκολουθήσετε ἕνα ἀπὸ τὰ ψηφοδέλτια.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ

ΕΑΝ ΕΠΡΟΚΕΙΤΟ ΝΑ ΕΛΘΕΤΕ ΕΙΣ ΓΑΜΟΝ ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΣΥΜΠΑΘΕΙΑ ΣΑΣ ΚΑΙ Η ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΣ ΣΑΣ;

Κορίτσια, ποιὸν ἀπὸ τοὺς νέους ποὺ γνωρίζετε προτιμᾶτε γιὰ ἄντρα σας;

Νέοι, ποιὸ ἀπ' τὰ κορίτσια ποὺ γνωρίζετε προτιμᾶτε γιὰ γυναῖκα σας;

Ἀπ' τὴν πατρίδα σας, ἀπ' τὸν τόπο τῆς διαμονῆς σας, ἀπ' τὴ συνοικία σας, ἀπ' τὸ γραφεῖο σας, ἀπ' τὶς σχέσεις σας, ποιὸ εἶνε τὸ κορίτσι ἢ ὁ νέος ποὺ συγκεντρώνει τὰ καλλίτερα προσόντα καὶ ποὺ θὰ ἠθέλατε νὰ γίνῃ σύζυγός σας;

Αὐτὸ εἶνε τὸ θέμα τοῦ νέου μας δημοψηφίσματος καὶ νὰ πῶς θὰ διεξαχθῆ:

Ὅλες οἱ νέες καὶ ὅλοι οἱ νέοι ποὺ θὰ λάβετε μέρος στὸ δημοψήφισμα, θὰ κόβετε τὸ ψηφοδέλτιο ποὺ δημοσιεύεται στὸ ἀντικρυνὸ περιθώριο, θὰ τὸ συμπληρώνετε καινοργιὰ καὶ καθαρὰ μὲ τὸ ὀνοματεπώνυμον ἐκείνης ἢ ἐκείνου ποὺ προτιμᾶτε, τὸν τόπο τῆς διαμονῆς καὶ τὴ συνοικία, ἔπειτα θὰ προσθέτετε τὸ δικό σας ὀνοματεπώνυμο καὶ τὴ διεύθυνσί σας καὶ θὰ μᾶς τὸ στέλνετε μαζὶ μ' ἕνα 50λεπτο.

Τὰ ψευδώνυμα ἀπαγορεύονται.

Ἐμεῖς ἐδῶ θὰ ξεχωρίζουμε τὸ ὄνομα τοῦ ψηφιζοντος ἀπὸ τοὺ ψηφιζομένου. Δηλαδὴ δὲν θὰ γράφουμε ὅτι ὁ τάδε ἢ ἡ τάδε ψηφίζουν τὴν τάδε ἢ τὸν τάδε. Ἀλλὰ σὲ μιὰ στήλη θὰ γράφουμε: Ψηφίζονται γενικῶς διὰ τόσων ψήφων (χωρὶς νὰ ἀναφέρουμε ἀπὸ ποιοὺς) οἱ δεσποινίδες καὶ νύριοι τάδε καὶ τάδε. Καὶ σ' ἄλλη στήλη ψηφίζουν μὲ τόσας ψήφους (χωρὶς νὰ ἀναφέρουμε ποιοὺς καὶ ποιές) οἱ δεσποινίδες καὶ νύριοι δεῖνα καὶ δεῖνα.

Τὰ ὀνόματα τῶν ψηφιζόντων θὰ δημοσιεύωνται ὅλα πάντοτε. Τὰ ὀνόματα τῶν ψηφιζομένων θὰ δημοσιεύωνται στὴν ἀρχὴ ἑκείνης ὅλα καὶ κατόπιν θὰ περιορίζωνται σ' ἐκεῖνες κι' ἐκείνους ποὺ θὰ ἔχουν λάβει ἀπὸ ἕνα ὡρισμένον ἀριθμὸ ψήφων κι' ἀπάνω, ὁ ὁποῖος ἀριθμὸς θ' αὐξάνῃ κάθε τόσο ἀναλόγως τῆς πορείας τῆς ψηφοφορίας.

Κι' ἔτσι σιγὰ-σιγὰ θὰ σχηματισθῆ ἕνας κατάλογος τῶν ἐκλεκτοτέρων νυμφῶν καὶ τῶν ἐκλεκτοτέρων γαμβρῶν τῆς Ἑλλάδος ποὺ θὰ δημοσιεύεται τακτικά.

ΜΕΤΕΧΟΥΝ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΟΙ

ΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Ὅπως βλέπετε, σ' αὐτὸ τὸ δημοψήφισμα μετέχουν ὄχι μόνον κορίτσια, ἀλλὰ καὶ νέοι. Τὸ τονίζω δὲ αὐτό, γιατὶ πολλοὶ ἀναγνώσται κατ' ἐπανάληψιν παρεπονέθησαν ὅτι μέχρι τοῦδε ἀπεκλείσθη ἡ ἐνεργὸς συμμετοχή των στὰ δημοψηφίσματα.

Καὶ λοιπὸν κάθε κορίτσι καὶ κάθε νέος ποῦ ψηφίζεται θὰ ἔχῃ δικαίωμα νὰ μᾶς στέλνῃ τὴ φωτογραφία του κι' ἡ «Σφαῖρα» θὰ τὴν δημοσιεύῃ δι' ἐξόδων της, σύμφωνα μὲ τὴ σειρὰ ποὺ ἐλήφθη, χωρὶς προτίμησι.

Ὅλες ἀνεξαιρέτως οἱ φωτογραφίες ποὺ θὰ σταλοῦν θὰ δημοσιευθοῦν, γιατὶ δὲν πρόκειται περὶ ὡραιότητος.

Γιὰ ὅσες μένουν στὴν Ἀθήνα ἢ στὸν Πειραιὰ ἔχουμε εἰδικὸ φωτογράφο, ποῦ θ' ἀναλαμβάνῃ νὰ τοὺς βγάνῃ καλὲς φωτογραφίες μ' ἐκπτωσι. Ὅσες καὶ ὅσοι θέλουν ἂς μᾶς εἰδοποιήσουν.

Πάντως οἱ φωτογραφίες ποῦ θὰ στέλλωνται πρέπει νὰ εἶνε καθαρὲς καὶ ὄχι μεγάλες.

ΟΙ ΠΡΟΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Ὅταν ὁ κατάλογος τῶν ἐκλεκτοτέρων νυμφῶν καὶ γαμβρῶν περιορισθῆ σ' ἐκεῖνες καὶ σ' ἐκείνους ποῦ θὰ ἔχουν πάρει ἀπὸ 50 ψήφους κι' ἀπάνω θὰ δοθῆ μιὰ φιρσεμένη προθεσμία κι' ὅταν αὐτὴ τελειώσῃ, θὰ δοθοῦν στὴς μὲν δεσποινίδες ποὺ θὰ ἔχουν τοὺς περισσοτέρους ψήφους δυὸ ἢ τρεῖς ἢ τέσσερες ἢ καὶ πέντε προῖκες, ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ ποῦ θὰ μαζευτῆ. Στοὺς δὲ νέους ποῦ θὰ ἔχουν τοὺς περισσοτέρους ψήφους διάφορα καλὰ καὶ χρήσιμα δῶρα, (ἐπειδὴ οἱ νέοι δὲν δίνουν προῖκες ὅταν παντρεύωνται).

Τὸ ποσὸν τῶν προικῶν καὶ τὴν ἀξίαν τῶν δώρων ποὺ θὰ δοθοῦν δὲ μπορῶ νὰ καθορίσω ἀπὸ τώρα, γιατὶ δὲν ξέρουμε πόσα λεπτὰ θὰ μαζευθοῦν ἀπὸ τὰ 50λεπτα καὶ τὴς εἰσφορὲς τῶν ψηφιζόντων. Ἔτσι καὶ στὸ κρεηγούμενο ὑπολογίζαμε σὲ τρεῖς χιλιάδες κι' ἐμαζεύτηκαν σχεδὸν ἑπτάμισυ.

Ἔχω ὅμως τὴν πεποίθησι ὅτι αὐτὸ τὸ δημοψήφισμα θὰ προκαλέσῃ μεγάλο ἐνδιαφέρον καὶ θὰ μαζευτοῦν ἄνω τῶν 10 χιλιάδων δραχμῶν, ὥστε καὶ οἱ προῖκες καὶ τὰ δῶρα θὰ εἶνε ἱκανοποιητικά.

Ἀνεξαρτήτως ὅμως αὐτῶν, ἡ «Σφαῖρα» θὰ δώσῃ ἐξ ἰδίου της, ὅπως πάντοτε, διάφορα δῶρα σ' ἐκείνους καὶ σ' ἐκεῖνες ποὺ θὰ ψηφισθοῦν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν οἱ φωτογραφίες των. Ὁ κατάλογος τῶν δώρων αὐτῶν θὰ δημοσιευθῆ ἐν καιρῷ.

Σὲ τέλος θὰ ἐκδοθῆ καὶ ἀναμνηστικὸ Λεύκωμα τοῦ Δημοψηφίματος ὅπου θὰ δημοσιευθοῦν οἱ φωτογραφίες ὅσων θὰ λάβουν μέρος.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΑ

Ἕως τὴ Δευτέρα μόνον ἐπεριμένα, γιατὶ ἡ ἐκτυπωσις τῆς «Σφαίρας» ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Τρίτη, κι' ὅμως εἶχαν φθάσει τὰ πρῶτα ψηφοδέλτια καὶ οἱ πρῶτες φωτογραφίες.

Τὰν ὀρχὴ τὴν κάνει ἡ Ἀθήνα καὶ ὁ Πειραιεύς, γιατὶ δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ἔλθουν τὰ ψηφοδέλτια ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας.

Καὶ λοιπὸν τὰ ὀνόματα τῶν πρώτων ψηφιζομένων εἶνε τὰ ἑξῆς :

1) Ἑλένη Μπέλλα (ὁδὸς Πιπίνου Ἀθῆναι) ψήφους 3.

2) Λέλα Μ. Στειριώτου (Ἀθῆναι) ψήφους 1.

3) Ἀθηνᾶ Χ. Πλουμίδου (συνοικία Νεαπόλεως) ψήφους 10.

4) Σάντα Ρ. Τράμπου (Φρεαττὲς Πειραιεὺς) ψήφους 6.

5) Γεώργιος Ἀλεξανδρίδης (Ἀθῆναι) ψήφους 1.

6) Λουκᾶς Μ. Καραγῖκος (συνοικία Βάθης Ἀθῆναι) ψήφους 4.

Μία δεσποινὶς ψηφίζει τὸν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Στρατηλάτην» ἀναγνώστην τῆς «Σφαίρας». Τὸ ψηφοδέλτιόν της ὅμως δὲν θὰ ἐληφθῆ ὑπ' ὄψει διότι δὲν γράφει εἰς αὐτὸ τὸ ἀληθὲς ὀνοματεπώνυμον τοῦ εὐνοουμένου της.

Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ τονίζω ὅτι θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει μόνον τὰ ψηφοδέλτια ποὺ ἔχουν ὁλόκληρα τὰ πραγματικὰ ὀνοματεπώνυμα τοῦ ψηφιζομένου καὶ τοῦ ψηφίζοντος. Τὰ περιέχοντα ψευδώνυμα εἶνε ἄκυρα.

Ἐπίσης πρέπει νὰ σημειώνεται καὶ ὁ τόπος διαμονῆς τοῦ ψηφιζομένου καὶ ἰδίως ἡ συνοικία του, τουλάχιστον προκειμένου περὶ μεγάλων πόλεων. Γιατὶ π. χ. ἡ Ἀθήνα εἶνε ἀπέραντη καὶ ἕνας ποὺ ψηφίζεται ἁπλῶς ὡς διαμένων στὴν Ἀθήνα μόνο ἀπ' τὴς προσωπικῆς γνωστὲς του ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ ψηφισθῆ. Ἐνῷ ἂν ἐσημειώνετο μὲ τὴν συνοικία του πιθανὸν νὰ ἔπαιρνε ψήφους καὶ ἀπὸ τὴς συνοικιοῦτισάς του. Ὅπως καὶ γιὰ τὴς δεσποινίδες.

Πρέπει λοιπὸν νὰ σημει

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία ἡ εἰς ἔργα ἀπόδοσις τῶν διαγωνισμῶν τοῦ Χριστουγεννιάτικου διηγήματος καὶ Πρωτοχρονιάτικου εὐθυμογραφήματος.

Ἐλάχιστα μέρος περὶ τοὺς 150 ἀναγνῶσται μὲ ἔργα 240 ἐν σύνολῳ.

Ἐξ αὐτῶν, τὰ δύο τρίτα εἰς Χριστουγεννιάτικα διηγήματα καὶ τὰ ἓν τρίτον εἰς πρωτοχρονιάτικα εὐθυμογραφήματα, διότι οἱ περισσότεροι, βλέπετε, κρατιοῦν ἀ- ἀσχολούνται μὲ τὴν σοβαροφανῆ φιλολογίαν, παρὰ μὲ τὸ εὐθυμογράφημα.

Ἀπὸ πλευρὰν ποιότητα δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος. Τὸ λέω χωρὶς περιστροφές· ἐκφερόμενα περισσότερα καὶ σὲ μεγαλύτερο βαθμὸ καλὰ διηγήματα.

Καὶ πρῶτα πρῶτα λίγοι ἐκ τῶν μετεχόντων στὸν πρῶτο ἐπετειακὸ καθαυτὸ διήγημα. Τὰ περισσότερα ἐκ τῶν σταλέντων ἔργων εἶναι ἐντυπώσεις, περιγραφές, ἀναμνήσεις, λυρικὰ μονολόγια, ἡμερολόγια, ὀνειροπολήσεις, σκηνοῦλες, ἐπεισοδιάκια, χρονογραφήματα καὶ κυρία ἄρθρα ἀκόμα, διηγήματα ὅμως ὄχι.

Ὁ ὅρος διήγημα σημαίνει τὴν ἐντεχνον ἀφήγησιν ἑνὸς φαντασιακοῦ μὲν ἀλλ' ἀληθοφανοῦς γεγονότος, μὲ ἐνδιαφέρουσαν πλοκὴν ὑπόθεσεως, μὲ ὁρισμὸν προσώπων, συμβαίνοντος ἐν ὡρισμένῳ χρόνῳ καὶ τόπῳ, ἀποδιδομένου δὲ πλήρους, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, μέχρι λύσεως δηλαδὴ τῆς πλοκῆς του.

Αὐτὸ καὶ μόνον εἶναι διήγημα καὶ ὄχι ὅ,τι δήποτε γράψῃ γανεὶς. Τὸ ὅτι π. χ. μία μητέρα δὲν εἶχε εἴκοσι νὰ φτῇ μὲ τὸ παιδί της τὴν παρασκευὴ τῶν Χριστουγέννων καὶ ὅτι τὸ πρωὶ κύριός τις κοκκαλιασμένη αὐτὴ καὶ τὸ παιδί της, ἢ κάλεσε ἕνας οἰκογενειάρχης πηγαίνοντάς στὴν ἀγορὰ νὰ ψωνίσῃ παρεσύρθη ἀπὸ αὐτοκίνητο καὶ οἱ οἰκεῖοι, ἀντὶ νὰ ψάνια ποὺ ἐπεφύλαγεν, ἐδέχθησαν τὸ πτῶμα του, αὐτὰ κιθανὸν μὲν νὰ εἶνε ἐπεισόδια εἰς ἄκρον συγκινητικά, κάθε ἄλλο παρὰ διηγήματα ὅμως μποροῦν νὰ τιτλοφορηθοῦν. Καὶ ὅμως πολλοὶ τέτοια μοῦ ἔγραψαν.

Εἶνε τοιαῦτα αὐτὴ ἡ σύγχυσις ἰδεῶν καὶ ἐννοιῶν ποὺ ἔχουμε στὸ μυαλό μας ἐμεῖς οἱ Ρωμηοί. Ἴσως σταίνε καὶ τὰ γλωσσικά μας χάλια σ' αὐτό. Φταίει ὅμως ἀκόμη περισσότερο καὶ ἡ ἐλαφρότής μας. Μαθαίνουμε μιὰ λέξι καὶ δὲν κυττάμε νὰ ἐξακριβώσουμε καὶ νὰ καθορίσουμε τὴν ἔννοιά της γιὰ νὰ τὴν ἔχουμε σαφῆ καὶ συγκεκριμένην στὸ μυαλό μας καὶ νὰ τὴν χρησιμοποιοῦμε ὅταν χρειάζεται, παρὰ ὁρκιόμαστε στὸν ἥλιο καὶ ἀποδίδουν οἱ φίλοντες της, κι' ὅσο γιὰ τὸ τί θέλει νὰ πῇ καὶ πότε πρέπει νὰ τὴν λέμε ἢ νὰ τὴν γράφουμε, λέγω ἐνδιαφερόμεθα.

Κοροϊδεύουν τοὺς Ἄγγλους γιὰ τὴν προφορά τους ὅτι γράφουν γραμαλιστικὰ καὶ προφέρουν γουνιαστικά. Τί νὰ πῇ κανεὶς γιὰ τοὺς Ἕλληνας ποὺ νομίζουμε πὼς γράφουμε διήγημα καὶ γράφουμε κύριο ἄρθρο!

Κι' ἕνα ἄλλο: ἀπὸ τὰ λίγα πραγματικὰ διηγήματα ποὺ ἔλαβα, ἐλάχιστα εἶνε καθαρῶς Χριστουγεννιάτικα. Τὰ ἄλλα μποροῦσαν νἄνε καὶ πασχαλινὰ ἢ κυνέζικα, ἔτσι ὅπως εἶνε γραμμένα. Δὲν ἀρκεῖ νὰ κάνῃς: «αὐτὸ ποὺ θὰ διηγηθῶ ἔγινε τὰ χριστούγεννα», γιὰ νὰ εἶνε τὸ διηγημά σας χριστουγεννιάτικο. Ἡ ἑορτὴ τῶν χριστουγέννων συμπαρακολουθεῖται ἀπὸ ὡρισμένες παραδόσεις καὶ συνήθειες καὶ ἐνέργειες καὶ ἑορτασμοὺς, ποὺ διαφέρουν μάλιστα ἀπὸ τόπο σὲ τόπο καὶ, κρὸ κανόνς, ποὺ δὲν γίνονται σὲ κάθε γιορτὴ ἢ κάθε μέρα. Ἑπομένως κάθε τί ποὺ γίνεται τὰ Χριστούγεννα πρέπει νὰ διεξάγεται ἐντὸς τοῦ κλαισίου τῶν ἐν λόγῳ παραδόσεων καὶ συνηθειῶν, γιὰ εἶνε συνυφασμένο μ' αὐτές, καὶ δὲν ἀποκλείεται μάλιστα ἀπ' αὐτὲς ν' ἀντλῇ τὴν ἀφορμές του ἢ τὴς συνέπειές του.

Ἐλάχιστοι ὅμως τὰ πρόσεξαν αὐτά. Ἀπ' τὰ 160 ἔργα ποὺ ἔλαβα γιὰ τὸν πρῶτον διαγωνισμό, μονον τὰ 50 εἶνε πραγματικῶς διηγήματα, καὶ ἀπ' αὐτὰ πάλι μόλις 12—15 κατορθώνω νὰ ἐχωρίσω ὡς πραγματικῶς χριστουγεννιάτικα.

Ἡ αὐτὴ ἀναλογία καὶ στὰ πρωτοχρονιάτικα εὐθυμογραφήματα γιὰ τὰ ὁποῖα τῆς ἴδιες παρατηρήσεις ἔχω νὰ κάμω, ἂν καὶ ὁ ὅρος «εὐθυμογράφημα» εἶνε γενικώτερος.

Ἂν ἐπρόκειτο νὰ περιορισθῶ αὐστηρῶς στοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως τῶν δύο διαγωνισμῶν, θὰ ἤμουν ὑποχρεωμένος ν' ἀποκλείσω ὅλα τὰ μὴ καθαρῶς χριστουγεννιάτικα διηγήματα καὶ πρωτοχρονιάτικα εὐθυμογραφήματα.

Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὰ εἶνε ἐλάχιστα καὶ ὄχι τὰ ἀπολύτως καλλίτερα, τὰ λαμβάνω στὴν κριτική μου ὅλα ὁπ' ὄψει, μὲ τὴν παράκλησι μονο νὰ προσέχουν περισσότερο στὸ μέλλον οἱ ἀναγνῶσται.

Ἐκεῖνα ποὺ ἀπέκλεισα ἐντελῶς εἶνε τὰ σταλέντα ὑπὸ ψευδώνυμον, τὰ ὑπερβολικὰ μεγάλα (ἕνας μοῦ ἔστειλε τετράδιο ὁλόκληρο 100 σελίδων κυκνογραμμένο) καὶ μερικὰ ἄλλα ἐντελῶς παιδαριῶδη καὶ ἀνάξια μνείας.

Ἔτσι ἡ κρίσις μου περιωρίσθη μεταξὺ 50—60 μόνον ἔργων, τὰ ὁποῖα θ' ἀναφέρω ὀνομαστικῶς.

Καὶ αὐτὲς μὲν εἶνε οἱ γενικὲς παρατηρήσεις ποὺ εἶχα νὰ κάμω.

Ἂς ἐλθουμε τώρα στὴς λεπτομέρειες τοῦ κάθε ἔργου.

ΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ἐξαιρετικῶς καλὸ ἀπὸ κάσης ἀπόψεως, ὀρκογκούρ νὰ ποῦμε, τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐπλανῶντο δυὸ κεγθοῦσες γυναῖκες», τοῦ κ. Τηλεμάχου Δ. Γαρίου (Ἰούλιος Παρμας). Δὲν εἶνε ἀκριβῶς διήγημα. Εἶνε μᾶλλον μιὰ λυρικὴ σκιαγραφία. Πόσο πιστὴ ὅμως, πόσο καλογραμμένη, πόσο νοσταλγική, λιτὴ στὸ στύλ καὶ ψυχολογημένη... Βραβεύεται μὲ τὸ πρῶτο βραβεῖο τῶν 100 δραχμῶν καὶ θὰ δημοσιευθῇ.

Τὰ ἄλλα ἔργα τὰ χωρίζει ἀρκετὴ ἀπόστασις ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ κ. Γαρίου.

Ὁπωσδήποτε ἀμέσως ἔπειτα ἔρχονται τὰ «Χριστούγεννα Καλογρηᾶς» τῆς δεσποινίδος Λίτσας Βλαχάκη (Κλεμανς) ἐξ Ἀθηνῶν. Εἶνε σωστὸ διήγημα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐχρειάζετο ἴσως κάπως περισσότερο χριστουγεννιάτικο χρῶμα. Ἀδρὸ ὅμως στὴν ὑπόθεσι, μὲ ἀρκετὴ περιγραφικὴ ἱκανότητο, καλὰ ψυχολογημένο, μὲ πολλὰ σημεῖα ἐκτάκτως καλογραμμενα καὶ στὺλ καλό. Παίρνει τὸ δεύτερο βραβεῖον τῶν 25 δραχμῶν καὶ θὰ δημοσιευθῇ.

Ἔκεινα, ἡ «Ἱστορία τῆς πρώτης μου ἀγάπης» τῆς δεσποινίδος Εὐσταθίας Τζώνη ἐκ Κοζάνης. Ἂν καὶ τοῦ λείπει ἐπίσης τὸ χριστουγεννιάτικο χρῶμα, εἶνε μὲ δύναμι κι' ἐκιμέλεια γραμμένο, μὲ ἀληθινὲς λυρικὲς ἐξάρσεις σὲ ὡρισμένα σημεῖα, μὲ ὡρισμένες φράσεις καὶ εἰκόνες πολὺ ἐπιτυχημένες. Βρίσκω μερικοὺς πλατειασμοὺς καὶ ὑπερβολὲς ποὺ μποροῦσαν νὰ λείψουν. Παίρνει τὸ τρίτο βραβεῖον, ἕνα τόμον τῆς «Σφαίρας» καὶ θὰ δημοσιευθῇ.

Τὸ «Χριστουγεννιάτικο δῶρο» τῆς ἰδίας, κατώτερο καὶ ξενότροπο.

Δὲν εἶνε διήγημα ἡ «Μπατανία» τοῦ κ. Γιάννη Γρ. Χιδήρογλου. Εἶνε ἕνα ἐπίκαιρο χρονικό, πολὺ ζωντανὰ γραμμένο. Γι' αὐτὸ ἐπαινεῖται καὶ θὰ δημοσιευθῇ.

Καλογραμμένο (παραβλεπομένων μερικῶν γλωσσικῶν ὑπερβολῶν) τὸ «Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Χριστοῦ» τοῦ κ. Βασίλη Κασαπάκη, ἀπ' τὴν Πόλη. Δὲν τὸ βρίσκω ὅμως πολὺ ἐνδιαφέρον, οὔτε κρατεῖ τυπο στὴν ὑπόθεσι. Θὰ μποροῦσε νὰ γράψῃ πολὺ καλλίτερα.

Μ' ἄρεσαν τὰ «Κρυφὰ Χριστούγεννα» τοῦ κ. Κ. Ζουμπουλίδη. Ἔχουν ὅμως ὡρισμένες ἀσυνέκειες. Σκίτι μὲ κουρτινάκια, «μαμᾶ», μαντρί, σκηλιά, δὲν συμβιβάζονται, εἶνε κακοτοποθετημένα. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ βάσις τῆς ὑποθέσεως ἐπιλήψιμος.

Θέμα πολὺ καλὸ στὸ «Ἕνας ἐγκληματίας» τοῦ κ. Π. Ε. Παναγιωτοπούλου. Καὶ γι' αὐτὸ ἴσως ὑστερεῖ εἰς δύναμιν ἡ ἐκτέλεσις. Ἐχρειάζετο ἐντονωτέρα ἀπόδοσις καὶ γοργότερο ὕψος.

Ἀρκετὴν περιγραφικὴν ἱκανότητα μαρτυροῦν τὰ «Χριστούγεννα» τοῦ κ. Μίχου Ζεφίρα καὶ ἡ «Γρουσουζιὰ» τοῦ κ. Ζίφουνα. Ἄτονα ὅμως τὰ θέματά των καὶ ἡ πλοκὴ των ἀνεπαρκὴς γιὰ διηγήματα.

Κοινότατα στὴν ὑπόθεσι «Τὰ Χριστούγεννα τῆς Χάϊδως» τοῦ κ. Β. Σακελλίωνος. Μοῦ ἔκαμε ὅμως ἐντύπωσι τὸ ἄπειρτο καὶ ἀκριβολογημένο φραστικό του.

Ἐνδιαφέρουσα ἡ ὑπόθεσις τῶν «Χριστουγέννων τῆς Κούλας» τοῦ κ. Ν. Χέλμη καὶ τῶν «Χριστουγέννων τῆς Χρυσούλας» τοῦ κ. Κ. Χατζιώτου. Ἄτεχνα ὅμως γραμμένα.

Καθαρῶς λυρικὰ κομμάτια τὰ ἔργα τῶν κ. κ. Χ. Χρυσάγη, Χ. Καλαϊτζῆ καὶ Σ. Νέγκα. Καλογραμμένα καὶ τὰ τρία.

Χωρὶς πρωτοτυπία κι' ἐνδιαφέρον οἱ ἀναμνήσεις τῶν δεσποινίδων Ψυχοραγοῦν Ἀηδονάκι (γιατὶ τόσο τραγικὰ ψευδώνυμα;) Ἀναστασίας Παπαπαναγιώτου καὶ τοῦ κ. Ἰ. Χιρέο, πολὺ συμπαθητικὰ ὅμως γραμμένες.

Ἀντὶ διήγημα ὁ κ. Ἀψιλούντης μοῦ ἔστειλε ἕνα εὐθυμογράφημα καὶ αὐτὸ ὄχι ἐπιτυχημένο.

Χρονογράφημα, τὸ «Μεγαλεῖον ψυχῆς» τοῦ κ. Χάν, χωρὶς νὰ λέγῃ σπουδαῖα πράγματα.

Ἐπίσης ἀναιμικὰ στὸ θέμα, ἄτεχνα γραμμένα καὶ μὲ πολλὲς κοινοτοπίες τὰ ἔργα τῶν δεσποινίδων καὶ κυρίων Γ. Κουρεμπῆ, Π. Θαρρουνιάτη, Μ. Ζαπαρείδη, Ἀ. Τριανταφυλλίδου, Μ. Παπαγιάννη, Δ. Λυμπεράκη, Κ. Διαλησμᾶ, Κ. Μαυρᾶ, Σ. Δημητροκούλου, Γ. Σάντα καὶ Γ. Νιφόρου.

Ζωηρὰ ἡ περιγραφὴ καὶ καλογραμμένη, ἀτονη ὅμως στὸ θέμα ἡ «Νύχτα Χριστουγέννων» τοῦ κ. Ν. Γριπογησιώτη. Καὶ χωρὶς δράσιν ἡ ὑπόθεσις.

Καλογραμμένο σχετικῶς τὸ «Φίλημα» τοῦ κ. Τ. Χαλιεύλια, δὲν λέει ὅμως σπουδαῖα πράγματα ὡς ὑπόθεσις, τὸ δὲ τέλος του ἀδιαισιόλογητο.

Ντεκὸρ καλὸ καὶ ψυχοανάλυσις ἐπιτυχημένη στὸ διήγημα τοῦ κ. Σ. Σωτήρχου, Ἡ ὑπόθεσίς του ἐξελίσσεται καλά, δὲν εἶνε ὅμως πρωτότυπη. Ἐπιπροσθέτως δὲ καὶ πολὺ μεγάλο.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Μιὰ γενικὴ παρατήρησις: Γιὰ νὰ εἶναι καλὸ ἕνα εὐθυμογράφημα δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶνε εὔθυμος μόνον ἡ ὑπόθεσίς του καὶ τὰ ἐκτυλισσόμενα ἐπεισόδιά του, πρέπει νὰ εἶνε γραμμένο εἰς τόνον χιουμοριστικόν.

Πραγματικὸ εὐθυμογράφημα, μὲ πλοκὴν ὑποθέσεως ἐπιτυχημένην, μὲ ἀπρόοπτα ἐπεισόδια, μὲ γοργὸν καὶ ἐξυπνον διάλογον καὶ γενικῶς μὲ πολὺ χιοῦμορ γραμμένο ὁ «Ἀη Βασίλης» τοῦ κ. Τάκη Παρίση, ἐξ Ἀθηνῶν. Παίρνει τὸ πρῶτο βραβεῖο τῶν 100 δραχμῶν καὶ θὰ δημοσιευθῇ.

Ὦ; φανταιζῖ πολὺ καλὴ καὶ μὲ δροσιὰ γραμμένη τὸ «1923» τοῦ κ. Χρήστου Χρυσάγη ἐκ Θεσσαλονίκης. Παίρνει τὸ δεύτερο βραβεῖα τῶν 25 δραχμῶν καὶ θὰ δημοσιευθῇ.

Ὑστερεῖ κάπως στὴν ἐκτέλεσι, καλὸ ὅμως εὑρημένο καὶ τοποθετημένο τὸ θέμα τοῦ «Κάποιου Δώρου» τῆς δεσποινίδος Βιργινίας Μεταξᾶ (*Monna Vanna*) ἐκ Πειραιῶς. Παίρνει τὸ τρίτον βραβεῖον ἕνα τόμον τῆς «Σφαίρας».

Πολὺ ἔξυπνα τὸ «Ποδαρικὸ» τοῦ κ. Κ. Μαρμαρίδη ἀπὸ τὸ ρΜέτωπο καὶ τὸ «Φλογερὸ τῆς Βασιλόπηττας» τοῦ κ. Κ. Ζουμπουλίδη. Ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτο σόκιν, τὸ δὲ δεύτερο χοντρό. Γι' αὐτὸ ἐπαινοῦνται μέν, δὲν θὰ δημοσιευθοῦν ὅμως.

Μὲ πάφι γραμμένο τὸ «Κοτόπουλα» τῆς δεσποινίδος Αὔρας Δειλινοῦ, ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἡ πλοκή του ὅμως πολὺ βεβιασμένη.

Τὸ ἴδιο θὰ ἔγραφα καὶ γιὰ τὰ ἔργα τῶν κ. κ. Κυριακοπούλου καὶ Τ. Χαλιούλια.

Πολὺ συνηθισμένο τὸ θέμα τοῦ «Πρωτοχρονιάτικοῦ Δώρου» τῆς δεσποινίδος Καίτης Μαυρᾶ, ἂν καὶ τὸ ἐπεμελήθη στὴν ἀφήγησί του.

Συνηθισμένο ἐπίσης στὸ θέμα καὶ ἀσυνάρτητο στὴν πλοκὴ τὸ ἔργον τοῦ κ. Π. Παναγιωτοπούλου.

Ἀνούσιες καὶ ὄχι καλὰ ἐκτελεσμένες οἱ Πρωτοχρονιὲς τοῦ κ. Μ. Ζαπαρείδη.

Χρονογραφήματα καὶ μάλιστα θλιβερὰ ἡ «Παραμονὲς Πρωτοχρονιᾶς» τοῦ κ. Πιενιλούνιο καὶ ἡ «Προσφυγικὴ Πρωτοχρονιὰ» τῆς δεσποινίδος Ἄννας Ἀγγελίδου. Καλὰ ἴσως γραμμένα, κάντος ἀκατάλληλα γιὰ διαγωνισμὸ εὐθυμογραφικό.

Ἔτσι τὰ εἴδαμε ὅλα ὅσα ἄξιζαν ξεχωριστὴ μνεία.

Ἂς εὐχηθοῦμε μεγαλείτερη ἐπιτυχία στὸ διαγωνισμὸ ποὺ σκέπτομαι νὰ προκηρύξω σὲ λίγο.

Παρακαλοῦνται οἱ βραβευθέντες νὰ κεράσουν ἀπ' τὸ γραφεῖο μου νὰ πάρουν τὰ βραβεῖα των, καὶ ὅσοι μένουν μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν νὰ μοῦ γράψουν ποῦ νὰ τοὺς τὰ στείλω.

Ὅσο γιὰ τὰ ἔργα ποὺ ἔλαβα κρὸς ἔγκρισιν, θὰ τὸ ποῦμε στὸ κρόσεχές. **Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ**

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ν. Μανιώτην. Παρὰ τοῦ κ. Παπαγεωργιάδου ἐλήφθη ἐξόφλησις. Δ. Παπαγιακολάου Τόμοι ἐστάλησαν. Σπυρ. Κονιδάρη Ἐδημοσιεύθη, τὰ φύλλα στέλλονται τακτικά. Ι. Σκουλούδη Ἐπιταγὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Μαρία Κ. Μέχρι σήμερον δὲν μᾶς ἔγραψε.

Ἐνεγράφησαν συνδρομηταὶ οἱ κ. κ. *K. Anastasios, G. Karamitsas*, Ἠλ. Πανταζόπουλος, Ἄγγ. Λεμπέση, Χρ. Βασιώτης, Ἀταλ. Ἀντωνιόδου, Σ. Πατρίκιος.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Rolande«, «Languissant Fleur».

Ἡ «Ὑπερτάτη Θυσία» εἰς τὸ κρὸ σεχές.

30 ΛΕΠΤΑ Η ΛΕΞΙΣ

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ *STOP*

—Νέος εὐρισκόμενος ἐκὶ ἐξετείαν μακρὰν τῆς ἀγαπητῆς κατρίδος καὶ ἐκεισθῆ ἀπόλεσεν ἐν θανάτον ὁλόκληρον τὴν οἰκογένειάν του στεροῦμενος οὔτω πάσης προσφιλοῦς ἀλληλογραφίας διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν μονοτονίαν τῆς ζωῆς του καὶ τὴν λύπην ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ Δεσποινίδας προσφυγοπούλας καὶ δὴ ἐκ Πειραιῶς ἡλικίας ἀπὸ 17 ἕως 23 ἐτῶν. Σκοπὸς ἱερός: ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Θ' ἀπαντήσω γενικῶς εἰς ὅλας ποῦ θὰ ἔχουν τὴν καλοσύνην νὰ μοῦ γράψουν. Διεύθυνσις *Mr Nik. D. Caris, General Delevery Zamaika' L.S, U. S. A.*

—«Κόκκινο Κρίτο» ποῦ εὑρίσκεσαι; ὑπάρχεις; ἂν ναί, γράψε «Μικρὸν Περιηγητὴν» 46ον Σ)γμα Πεζ. τ. τ. 925.

—Νέος διαμένων ἤδη ἐν Γερμανίᾳ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλαγὴν *c. p.* ἀποκλειστικῶς μὲ μορφωμένες καὶ ὥμορφες Ἑλληνίδες. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε *«Herrn «Christos Melas» Fritgschestr- 61 Leipzig Cohlis. Dzuteschland.*

—Παρακαλεῖται θερμῶς κᾶς τις ὁ γνωρίζων περὶ τῆς τύχης τῆς ἀγνοουμένης νεάνιδος Ἀταλάντης Ἀντωνιάδου, (*Papillon*), ἐξ Ἀτδινίου Μ. Ἀσίας, διαγωνισθείσης εἰς τὸ δημοψήφισμα τῆς «Σφαίρας», νὰ μὲ πληροφορήσῃ καὶ ἀμειφθήσεται. Ὁ δυνάμενος δῶσαι θετικός, συγκεκριμένας πληροφορίας περὶ αὐτῆς, εἴτε ὡς ζώσης, ἢ ὡς νεκρᾶς, θὰ λάβῃ δραχμὰς 150, γράψων ὡς ἑξῆς. «*Nich Eleutheriades 15 Poplar Street Brooklyn N. U. America.*

—«Χαρίκλειαν Τρέψ.» προσφυγοπούλαν ἐξ ἄνω συνοικίας Σμύρνης, σᾶς ἐνθυμοῦμαι κάντοτε ζητῶ τὴν δ)σίν σας, γράψατε εἰς τὴν Δ)σιν: «*G. Zafiriapes» Rue Beauvau 3 Marseille.*

—«Δ Μπάνον» Καστάνια. Τὶ γίνεσαι μικρό μου; μὲ λησμόνησες γράψε μον. «Τρελλὴ Παιχνιδιάρα».

—Παρασκευή, ἀναμένω μίαν οἱανδήποτε ἀπάντησίν σου. «Γιῶργος».

—«Μαρίαν Γεωργιάδου». Γνωρίσατέ μου νέαν σας διεύθυνσιν, ἀνησυχῶ. «Χρ. Ἀγγελόπουλον» *p. r.* Πύργον.

—Ζητοῦνται πληροφορίαι περὶ τῶν κυρίων «Ἐπαμεινώνδα Μπάλτσα» λοχαγοῦ, «Γεωργίου Καλλιρόῃ» ὑπολ)γοῦ καὶ «Νίκου Πατριτσοπούλου» λοχίου. Γράψατε μέσῳ «Σφαίρας»: «Ρίτσα Γεωργίου».

—Εἰκοσαετὴς Νέος μορφωμένος καὶ εὐκατάστατος, ἀνταλλάσσει καρδίας μὲ δίδας, ποὺ νοιώθουν νἀγαποῦν, «Γρηγόριος Σκαλᾶς», 18 Σ)γμα, 5ος λόχος, Ἀθῆναι.

—Κορίτσια, Κορίτσια σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι, μόνον ἄπαξ τῆς ἑβδομάδος ἀλληλογραφῶ. Λοιπόν...«Χρῆστος Κοκολέτσος» *p. r.* Ἀθῆναι.

—Δεσποινίδες *Stop*. Ἀλληλογραφῶ *p. r.* Ἐσωτερικοῦ-Ἐξωτερικοῦ καὶ ἐνταῦθα. Γράψατε «*U. S. A.*» Δομοκὸν - Θεσσαλίας.

—Φίλε «Εὐστάθιε Ἀργυράκη», εὑρίσκομαι εἰς Καβάλλαν. Διεύθυνσίς μου. Κον «Ἀθαν. Βανάκον» (Τράπεζα Θεσσαλονίκης διά «Ἰ. Καρατζᾶν» Καβάλλα.

—Παρακαλῶ θερμῶς. Ὁ γνωρίζων τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐνωμοτάρχου κ.«Κωνστ. Γιαμουμάκη» ἐκ Ζητείας «Κρήτης» καὶ τοῦ κ. «Ἀναστασίου Μακράκη» ἐκ Σμύρνης. Ὁ δυνάμενος νὰ μοὶ ἀποστείλῃ τὰς διευθύνσεις των θὰ τοῦ χαρίσω τὴν ἀλληλογραφίαν μου. Γράψατε «Στάσα Μωραΐτου» *p. r.* Σύρον.

—Πληγωμένη καρδιὰ φρουροῦ Εὔβροιο, ζητεῖ καρηγοριᾶς βάλσαμον ἀπὸ κορίτσια, δυνάμενα νὰ παράσχουν τοιοῦτον. Γράψατε, Νεφελληγερέτην Δία, 41 Σ)γμα πεζ. 1ος λόχος τ. τ. 925.

—Ὑπολογαγὸς καὶ Ἀνθστής, ὑπηρετοῦντες εἰς τὸν αὐτὸν λόχον ἐτῶν 25 παρακολουθήσαντες τὴν τραγῳδίαν Μ. Ἀσίας, μὴ δυνάμενοι φανῶσι ἀρωγοὶ ἄλλως εἰς θύματά της, ἀπεφάσισαν νὰ νυμφευθῶσι μὲ δίδας ἐκ τούτων μορφωμένας καὶ καλῆς οἰκογενείας. — Παρακαλοῦνται αἱ σοβαρῶς ἐπιθυμοῦσαι νὰ γράψωσι μὲ πραγματικὴν δ)σίν των, προκειμένου εἰς δευτέραν ἐπιστολὴν νὰ ἀπολουθήσῃ ἀνταλλαγὴ φωτογραφιῶν. Δ)σις ὑπολ)γὸν «Πάνου Χαντζῆν», ἀνθ)στὴν «Λάλην Πανταζῆν» 41 Σ)γος 1ον λόχον τ. τ. 925.

—Ὠμορφα κορίτσια, εὐγενικὲς ψυχές, ἀλληλογραφοῦμε;«ΤσύγκΦωτεινὸς»*p.r.* Ἀθῆναι.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ ἰδανικὲς κοπέλες, σκοπὸς ὁ Γάμος... «Γυιὸς τῆς Νεράϊδας» θυρὶς 102, Γραφ. «Σφαίρας».

—Ἡ ἀδελφὴ «Ἰάνθη» ζητεῖ διευθύνσεις ἀδελφῶν της. Γράψατε «Ἰάνθην» Γραφεῖα Περιθάλψεως Βόλου.

—Εὐγενικὰ καὶ μορφωμένα κορίτσια ἀλληλογραφοῦμε; «Εὐάγγελος Χαριτοπούλος» *p. r.* Ἀθῆναι.

—Ἀπόκληρος καὶ σεῖς τῆς μοίρας Ἑλληνοποῦλες. Ἡ μοναξιὰ ζητᾶ καρηγοριὰ καὶ λένε πῶς στὰ γράμματα τὴ βρίσκουν, κεῖνοι ποῦνε τριμμένοι στῆς ζωῆς τὸ δρόμο. Συμφωνοῦμε τοὺς κόνους μας νὰ σβύσουμε, στὸ κέρασμα τοῦ χρόνου; Νὰ γελάσουμε μ' αὐτόν.Γράφτε «*Rolande*» Ἐπιτελεῖον Γ τάγματος, 23 Συν)τος 904.

—Δέχομαι ἀλληλογραφίαν μόνον μὲ τὰ μορφωμένα κορίτσια ποῦ ξέρουν νὰ γεοιζονται τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσα. Ὅροι: ἡ συζήτησις ἐκὶ διαφόρων κοινωνικῶν θεμάτων καὶ ὁ ἔρως. Γράψατε «Εὐγενικὸ παιδὶ» *p. r.* Ἀθῆναι.

—Παρακαλεῖται ὁ γνωρίζων τὶ περὶ τῆς τύχης τοῦ χωροφύλακος Γιαννοῦλη Σκουλούφου τοῦ Ἰωάννου κλάσσως 1922, ὑπηρετοῦντος εἰς τὴν στρατονομίαν Β' Σώματος Σ. Μ. Τ. Τ. 906 νὰ εἰδοποιήσει τὴν μητέρα του: Ὁδὸς Λευκάδος 2.

ΚΑΠΝΙΖΕΤΕ
ΤΑ ΣΙΓΑΡΕΤΑ
ΚΑΠΕΡΝΑΡΟΣ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟν "ΚΟΣΜΟΣ,,
Γ. & Λ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ
Ὁδὸς Ἰ. Πετμεζᾶ 19
[Νέα κτὶ Ἀρσακείου]

Ἔχομεν τὴν μεγαλειτέραν καὶ πλουσιωτέραν συλλογὴν ἁπάντων τῶν γραφικῶν καὶ σχολικῶν εἰδῶν. Χαρτὶ πολυτελείας διαφόρων χρωμάτων, εἰς κυτία. Καρτοσσαλ, πάντοτε τῆς τελευταίας μόδας. Μελανοδοχεῖα παῦρα καὶ ἄσκρα πολυτελείας, τὰ μόνα κατάλληλα διὰ ὅλα τὰ σλόϊα μας νὰ καὶ ἀπ' εὐθείας τὰ ἐργοστάσια Ἐργοστασία. Γιὰ τὸ ὃν ἔρον σας ἐπισκεφθῆτε τὸ κατάστημά μας.

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΙΝ:
"ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ,,
Θὰ κυκλοφορῇ δὶς τῆς ἑβδομάδος:
ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
Ἕκαστον φύλλον ΛΕΠΤΑ 50
ΘΑ ΠΕΡΙΕΧΗ
4 ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
Ἀποκόπτοντες δὲ τὰ φύλλα θὰ σχηματίζετε
4 ΠΛΗΡΗ ΒΙΒΛΙΑ
Τὸ πρῶτον φύλλον θὰ κυκλοφορήσῃ
ΤΗΝ 1ην ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
Ἐκδότης ὁ διευθυντὴς τῆς «Σφαίρας» Ἀντώνιος Συρῖγος
Γραφεῖα ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7.
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧΜΑΙ 50.
Γίνονται ὅμως δεκταὶ συνδρομαὶ καὶ κατὰ φύλλον, οἱ ἐπιθυμοῦντες παραδείγματος χάριν νὰ λάβουν 20 φύλλα θὰ πληρώνουν δραχ. 10 ὑπολογίζοντες ἕκαστον φύλλον πρὸς 50 λεπτά.
Συνδρομαὶ στέλλονται πρὸς τὸν κ. Ἀντώνιον Συρῖγον διευθυντὴν «Σφαίρας» Ἀθήνας.

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΑΣΥΡΜΑΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ

Περδίκω μ' πλί μ'
Πάει παλάβουσι οὐ κόσμους, οὐρὴ κουμβάγια, κὶ δὲν ξέρ' πιὰ τί φκιάν κὶ τί ράν'. Κι' ἂν ρουτᾷς κὶ γιὰ τν 'Αμερική, ἰκεῖ εἶνι κι' ἂν εἶνι τοὺ μιγάλου τριλλουκουμεῖου.

Ὡς τὰ τώρα ἤξιρα πῶς οὐ κόσμους κεῖ σὰ κάτ' πανρεύουνταν ὅπους πανρεύουνται οἱ κόκουτ' μὶ τς κόττις, δίχους πουλλιὲς κβέντες κὶ βερβιρέντζες σὰ νὰ λιέμε.

— Καλμερούδια σ'! ἔλιεγε οὐ ἄντρας.

— Καλμερούδια σ'! ἀποκρίνουνταν ἡ γναίκα.

Τί ἰπιθυμεῖ οὐ κύριους;

— 'Ισένα. Σ' ἀρέσου;

— Μ' ἀρέεις. 'Ιγὼ σ' ἀρέσου;

— Μ' ἀρέσ' ἡ προῖκα σ' κὶ τοὺ ἴδιου κάν'. Μὶ θέλς γι' ἄντρα σ';

— Σὶ θέλου.

— Πᾶμι στοὺ δήμαρχου νὰ μᾶς πανρέψ;

— Πᾶμι.

Κὶ μίνια κὶ δυὸ πάνεγαν στοὺ δήμαρχου, τς ἔγραφτε στὰ τεφτέρια τ' κι' ὄξου ἀπ' τν πόρτα. Καλουρίζκα κὶ τ' χρόν' τούμπανου.

Κὶ πανρεύουνταν, οὐρὴ τρυγόνα μ', ἔτσ' καλουκίχερα, γιατὶ μαθὲς τοῦ ἴδιου ξεπανρεύουνταν. Γιὰ κάθε ψύλλου πήδμα, ἐμπειδὴς νὰ ποῦμι τς νύμς τς ἄρεγαν τὰ φασούλια κὶ τ' γαμπροῦ τὰ ρεβίθια, χράπ! διαζύγιου ὅσου νὰ πῇς κίμινου!

Κι' ἔτσ' ἰκειὸ π' λιέμε ἐμεῖς ἰδῶ γιὰ κουραϊδία «πάρτουνε στοὺ γάμου σ' νὰν σ' πῇ κὶ τ' χρόν'», στν 'Αμερικὴ δύνουσαν νὰν του λιὲς δίχους νὰ σὶ πιρνᾶνε γιὰ χτόν, γιατὶ μαθὲς κανένα ἀντρόγυνου δὲ βάσταε πιότερου ἀπώαν χρόνου μαζί.

Αὐτίνα γένουνταν κεῖθε πέρα ὥς τὰ τώρα. Τώρα ὅμους τοὺ πραξεκουντάκιασαν οἱ θεταύμπδες, γιατὶ μαθὲς κατὰ πῶς μ' μολόγαγε ἕνας μετανάστς πουῦρθε τώρα κουντὰ ἐκεῖθε, ἄνξαν κινούργια φάμπρικα μὶ τοὺν ἀσύρματου γάμου.

'Ακοῦς πράμματα κὶ θάμματα, οὐρὴ κφαηδόνα μ'; Πανρεύουνται, σ' λιέει, μὶ τοῦ ντελιέφουνου ἀπού χίλια μίλλια μακρυά.

Βρίσκισι ἡ ἀφιντιά σ', σὰ νὰ λιέμε, στοῦ Τσικάγου κὶ γὼ βρίσκουμι στοὺ Οὐάσιγκτουν, στοὺ Λευκὸ Οἶκου μαθὲς κὶ μ' κάν' οὐ Χάρντιγκς τραπέζ.

Κι' ἀπάν' στὰ ἀπουδόρκια, στοὺ ψουμουτοῦρ' σὰ νὰ λιέμε, σκύβ' στοὺ φτὶ οἱ Χάρτιγκς κὶ μ' λιέει:

—"Αϊκσι, Μήτρου, ἰσὺ εἶσι κιδὶ τζουβαῖρ', μὲς κάτς στν καρδιὰ κὶ γιὰ ταύτου θέλου νὰ σ' ἀπουκατεστήσου καλό. Ξέρου μίνια κουπέλλα στοὺ Τσικάγου, σὰν τὰ κρύγια νερό, πουῦειτε ἕνα κι' ἕνα γιὰ σένα. Κὶ ἀπού κροῖκα, ὅσ' θέλς, οὔλου κὶ δουλλάργια. Θέλς νὰν τν πάρς γναίκα σ';

—'Αφοῦ μ' τν προυξενέβς ἰλόου σ', θέλου.

—Μπράβου σ'. Τὶ λιὲς δὲν τοὺν κάνουμε χὲρ'-χὲρ' τοὺ γάμου νὰ ξιμπερδεύουμε ἀπ' αὐτίν' τν παληουδλειά;

Κὶ μ' ἀδράζ', κ' τοὺ φέρν' οὐ λόγους, ἀπ' τοὺ χέρ', οὐρὴ κανερίνα μ' κὶ μὲ πασίν' στοὺ διπλανὸ δωμάτιου ἀπ ἔχει ντελιέφουνου.

Καὶ ντρίγκι ντρίγκι τοῦ κδοῦν' χαμπέρ' στοὺ Τσικαγου, νὲρθ' ἀμέσους ἡ μὶς Περδίκου στοὺ ντελιέφουνου νὰν τνε πανρέψμε.

'Ερχεσαι ἡ ἀφεντιά σ' μαζὶ μ' ἕναν παπᾶ.

—'Ισὺ 'σαι ἡ γύφ' οὐρή; θὰ σ' ἀρουτάου ἐγὼ ντελιεφουνικῶς.

—'Εγώ. Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ;

—Μήτρους καληώρα μ'. Οὐ γαμπρὸς μαθές. Κι' ἀπὲ θὰ λαβαίν' τοὺ λόγου οὐ παπᾶς.

—Θέλς Περδίκου νὰ πάρς ἄντρα σ' τοὺ Μήτρου; θὰ σ' ἀρουτάῃ ἰσένα.

—Θέλου! θ' ἀπουκρίνεσαι σὺ ντρουπαλά.

—Θέλς Μήτρου νὰ πάρς τν Περδίκου;

—Θέλου π' νὰ μὲ πάρ' οὐ διάουλους.

—'Απετάξου τοῦ Σατανᾶ;

—Πῶς νὰν τοὺν ἀπετάξου ἀφοῦ τώρα τούνε φουντώνμε στν πλάτη μ!

—Ἐρς χουρό;

—Πῶς δὲν ξέρου ἀφοῦ αὐτίν τ' στιγμὴ χουρεύου τοὺν 'Ησαΐα!

—Φουρᾶς φανέλλα;

—'Οχι κὶ γράμματα δὲ γνουρίζου.

Θὰ διαβάζ' κὶ μίνια ἰφκὴ οὐ παπᾶς κι' ἔτμους οὐ ἀσύρματους γάμους.

Γάμους δίχους κρέας γένεται πουτές; ρώταγαμαν μίνια βουλό. Για ὅμους νὰ πῶφτακε ἡ ἀπουχὴ π' ὅϊ μοναχᾶ νὰ γίνεται δίχους κρέας, παρὰ οὔτε κὶ στοὺ γάμου μας νᾶημαστε κεῖ, γιατὶ μαθὲς ἄλλοῦ οὐ γαμπρὸς κι' ἄλλοῦ ἡ νύφ', οὐ θεὸς κι' ἡ ψυχή τς ξέρνε τί κάννε χώργια ὁ ἕνας ἀπ' τοὺν ἄλλουν!...

Τί λιές, οὐρὴ βιουλέτα μ' καλὴ δὲν εἶν' αὐτίν' ἡ δλειὰ τ' ἀσύρματου γάμου; Καλὴ κὶ περίκαλη μ' φαίνεται. Κὶ νὰ σ' 'ποῦ τ' μαύρ' ἀλήθεια ἂν σπάσ' οὐ τρισκατάρατους τοὺ πουδαράκι τ' κὶ τ' ἀπουφτσίσμε νὰ πανρευτοῦμε καγιὰ βουλά, ἰγὼ λιέου νὰ πᾶμι νὰ πανρευτοῦμε στν 'Αμερική, γιατὶ μ' αὐτίνουν τοὺν τρόπου στοὺ γάμου μ' δὲ θὰν εἶμαι κεῖ γιὰ νὰ γλιέπου τὰ μοῦτρα σ' ποῦεινε σὰν τ' ἀγριόγουργου, κακὸ νὰ σῶρθ' οὐρὲ σκιάχτρου τς φύσεως. Ταῦτα κὶ μένου Γειά σ' κι' ἀντίο μ'.

Μήτρους Κουρνόγαλος

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Τὰς ἡμέρας ἀπτὰς
ποιεῖ
θαγμασίας λιακᾶς,
τὸ ὁποῖον μεγαλεῖον!
Φαντάσθητε γὰρ
ἠγαπητοί,
τί θὰ ἐγινόμεθα
ἡμεῖς οἱ πτωχοί,
οἵπερ ἔιεκεν
τῆς ἀκριμβείας
τῶν γαιάνθραξ
καὶ τῆς καψίμου ξυλείας,
οὐχ ἔχομεν
σόμβας μεγαλοπρεπεῖς
ἀλλ' οὐδὲ καὶ θηλυπρεπεῖς
ἵνα θελνμαθῇ δι'ἀπτῶν τὸ κοκκαλάκι μας
καὶ μητρέμῃ δικηγγατσούλιον τὸ σιαγονάκιμας;
Εὐλογημένος ὅθεν ὁ θεσπέσιος οὗτος μήν,
ὅστις θέλμανσιν δωρεὰν παρέχει ὑμῖν,
καὶ ἐξελχόμενος ἐν τῷ Σαπκείῳ τὸς μεσημβρίας
μετὰ παλαιφίλων συνδαξιούχων τῆς φιλολογίας,
μαζέπτομεν τὸς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου
προφρόνως καὶ μετὰ τοῦ τσουβαλίου,
ἐμβανίζοντες συνάμα παχυδέλμους κουβερνᾶς
τοῦθ' ὅπερ ὅμως ὄμφακες εἰσὶν
συνεκειάκις τῆς ἡλικίας ἡμῶν τῆς γεραρᾶς,
τὸ ὁποῖον
οὐχ' ἥττον παρηγορούμεθα διὰ τῶν ὀμματίων.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΑΟΥΤΩΝ

ΕΠΙΤΑΞΙΣ

'Αξιομαγάριστον μῦτερ μου,

"Ηκουσον ἤκουσον τὴ πανθάνομαι ἐμοῦς ἡ πλούσηοι, μῦτερ μου, τὸ ὁπῆον ἔχουμαι τὰ πολυτελὲς κὲ μεγάλα σκήτια. Κὲ ἐν τοιούτοις δικᾶ μας εἶννε καὶ ποσὸς τὰ ὁρήζουμε ἔννεκα ὁποῦ θέλλουνε τόρα νὰ μᾶς τὰ ἀπετάξουν πρὸς γιὰ νὰ βάλουν τοῦς πρόσφυξ μέσσα νὰ κάτσουν, τὸ ὁπῆον καὶ ἐμεῖς ἡ νοικοκιρέοι τὴ θὰ γήνουμαι; Μπορὸ ἐγό, σεβαστὸν μαμαποῦλα μου, νὰ κάνο ποτὲς ἄνεφ πολητελὲς σαλώνησα, τὸ ὁπῖον ποῦ θὰ δίνο, σὲ περικαλό, τὸ τέϊα βρίτς καὶ τὰ ἀπρεμεντιὰ καὶ τὰ φαϊβοκλόκολο, μετὰ σενχωρίσεως; 'Εδὲ τὴ θὰ γένο ὄντις μοῦ πάρουννε τὸ μπουτουάρι μου ὅπου φκιάνο τί ντουαληέτα μου καὶ μπουγιαντήζουμε καὶ μανικοῦρ κὲ ποντικοῦρ κὲ γένουμε κοῦκλα τοῦ σερμοῦς, κοινῶς ἐλιεγκάντα καὶ κουμψὴ κουμψὰ ὅπως τὸ κραίνουνε κοὶ ὕς Μανιδήους; Τὴ κατάσταση πραμάτων εἶνε ἀπτή;

'Επροχθὲ κοὺ ἐκουβαλήθικαι ἡ ἀπιντροκὶ τῆς ἐπιτάξεος, τοὺς τὰ ἶκα ὄξο ἀπὸ τὰ δόντεα κῶς ὅτη μόνο τὸ δεμάτιο τοῦ λουτροῦ μπορροῦμε νὰ δώκουμαι στοὺς προσφῦγοι καθότη καὶ τυνχάνει μὴ χρειαζούμενω σ' ἐμᾶς, ἐδὲ περὶ ἄλα δεμάτια μεδὲν κουβέντα νὰ γένετε.

Τότες ἐθίμωσε ὁ ἀξεοματηκὸς καὶ μοὺ εἶπαι:

—Θὰ σᾶς τὸ ἀπιτάξω οὔλο τὸ σκῆτι καὶ ἠκορὸ κὸς δὲ σᾶς ἐκάταξαν κὲ σᾶς ἀκόμα.

—Κὲ κοῦ νὰ μὲ κετάξουν περικαλῶ.

—Στὸ κάρο τῆς καθαριότης! μοὺ ἀπάντισε ἀπτὸς ὁ προστύκ.

'Ορῆστε τόρα ἀπήντησόν του καὶ ἐσί. Τὴ νὰντοῦ κῆς; 'Εγώ, ὅπος κάνουν οὔλες οἱ εὐγενὲς κερίαι ἐλιγοθύμισαν ἀμέσος καὶ ἡ σεοπή μου πρὸς ἀπάντησή του. Νὰ ἠδοῦμαι ὅμος τὴ θὰ μᾶς κοβαλήσουνε τόρα μὲς στὼ σκῆτι μου. 'Αχ μῦτερ φρῖξον φρῖξον μὲ τὰ βάσαννα κοὺ τραβᾶμε κὲ σὰς φιλὸ μετὰ φρίκης.

Ἡ Δυχάτερ σου *ΜΑΝΔΑΜ ΓΑΡΕΜΦΟΥΛΑ*

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΜΕ ΤΟ ΣΟΥΓΙΑ

Κι' ὕστερις σοῦ λέει θέλουνε ψῆφο καὶ συφρατζετισμό!... 'Ε, ρὲ μπερντάχι κοὺ σᾶς χρειάζεται, λέω γώ, ρὲ εὖαι ἀλιτήριες!... Φίνα κι' ὡραία δὲν τὰ λέω, ρὲ Μανιὼ ἐνάγωγη καὶ θηλυπρεπές;

Γιὰ νὰ πάρετε ψῆφο καὶ νὰ γίνετε ἕνα μὲ τὸν ἄντρα, ρὲ εὐτράπελες, πρέπει ν' ἀποχτήσετε καὶ καρδιὰ ἀντρίκεια. Τὸ λοιπὸν τί ἀντρίκεια καρδιὰ μπορεῖτε νᾶχετε μέσα στὸ σπλάχνο σας, ὄντες ἐφταχτονᾶτε ἑφτὰ βολὲς τὴν ἡμέρα ἔνεκα λόγοι ἐρωτικοὶ καὶ δὲ συμμαζεύεται...

Τὸ σήμερον αἰῶνα κανένας ἄντρας δὲν ἐφταχτονάει περὶ τοιοῦτες μποθχλες. 'Αλλὰ καὶ ἀπὸ ἀνέκαθεν, ὅσοι εἶνε βέροι ἄντροι κι' ἔχουνε μιὰ χαρτοδεκάρα φιλότιμο μέσα τους σκοτώνουνε, δὲ σκοτώνουνται. Νομίζω;

Σοῦχει κάτσει στὸ μάτι καμμιὰ κοὺ δὲ σὲ θέλει ἡ σκληροκαρδία. 'Εχεις γκόμενα καὶ σὲ ἠπατεῖ ἡ ἀλειτούργητη; Φόρα τὴ σκοτῶστρα καὶ δόστης τὸ κασσαπόρτι της γιὰ τὸν ἄλλον κόσμο. Τσίφ νεκροταφεῖο μ' ἄλλα λόγια. Ξηγιέμαι ἄψε σβῦσε;

'Οχι ὅμως ποτές, ἐπειδὴς δὲ σὲ θέλει αὐτή, νὰ σκοτωθῇς ἐσύ. Τί κουβέντα εἶν' αὐτή; Γιὰ νὰν τῆς κόψῃς τὸ νερὸ ἀπ' τὰ πράσσα δηλαδὴς ἢ γιὰ νὰν τὴ μαυροφορέσῃς; Τί νὰ λέη τὸ μυαλάκι σου ρὲ μάπα! 'Αμα δὲ λαγγεύει ἡ καρδούλα τῆς γυνῆς περὶ ἐσένα, γιὰ ζῆς γιὰ παθαίνεις πενταράκι δὲ δίνει. Κι' ἂν θὲς νὰ μάθῃς καὶ τὸ μυστικό, ἅμα σκοτωθῇς, θὰν τὼχῃ νὰν τὸ κουκιέται πῶς σκοτώθηκε ἕνας ἄντρας γιὰ τὸ χατῆρι της. Μέσα της ὅμως θὰ σοῦ κάνῃ τὸ μνημόσυνο μετὰ πολλῶν ἐκείνων.

«Ρέ, τὸ κορόϊδο, θὰ λέῃ, κουτὸς σὰν τὰ σέσκουλα θᾶνε κοὺ πῆγε καὶ χαράμισε τὰ νειᾶτα του γιὰ μένα, σάμπως καὶ νὰ χαθήκανε οἱ ἄλλες γυναίκες ἀπ' τὸν κόσμο!....»

Αὐτὰ οὔλα τὰ σκεφτόμαστε ἐμεῖς οἱ ἄντροι καὶ κρατᾶμε τὴ θέσι μας ἀπεναντίας στὸ ὡραῖο φῦλο.

Τὸ θήλεον ὅμως χαμπαράκι δὲν ἔχει περὶ τοιοῦτα ζητήματα. Μόλις ἀγαπήσῃ ἕναν ἄντρα, καὶ κεῖνος τὴν περιφρονέσῃ ἢ τὴν ἀφήσῃ στὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ, δὲν ἔχει δεύτερη κουβέντα: 'Εφταχτονία καὶ τὸ μέγα ἔλαιον.

Πάρε παράδειγμα ἀπ' τὰ δουλικὰ καὶ τὴς μισότριβες, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ τὴς περιλαβαίνῃ τὸ φταῖσμα περὶ αἰσχροκερδεία τοῦ σουμπλιμέ. Ξέρω μιὰ τοιούτη κοὺ ἔχει ἐφταχτονήσει δεκαπέντε φορὲς στὴ ζωή της σουμπλιμεδὸν κι' ἀκόμα δὲν τὰ κατάφερε νὰ βγάλῃ τὰ ναῦλα της γιὰ τὴς ἰωνίες μονές.

Κοὶ καλὰ αὐτές, ἀμ' ἐκείνη πάλε κοὺ ἀποπειράθηκε τὴν κροάλλη νὰ κόψῃ τὸ λαρῦγγι της μ' ἕνα σουγιᾶ. 'Ακοῦς μὲ σουγιᾶ, ρὲ μάτια μου! Χαρὰ στὸ κουράγιο της μὰ τὸ ναί!

Δεκαεφταέτις νεανίας, σοῦ λέει, κορίτσι σὰν τὰ κρῦα νερά, καὶ πῆγε νὰ χαραμίσῃ τὸ κάλλι της ἔνεκα κοὺ δὲν τὴν ἤθελε κεῖνος κοὺ τὴς γυάλισε...

Γιατί, ρὲ κορίτσι μου; Μήπως ἕνας ἄντρας ὑπάρχει μονάχα στὸν κόσμο; 'Εμεῖς οἱ ἄλλοι δηλαδὴς εἴμαστε γιὰ πέταμα; Δὲν εἴμαστε ἀσίκηδες καὶ λεβεντιὲς μὲ τ'ὄνομα; 'Εχασες ἕναν; Φτάνει νὰ θέλῃς καὶ βρίσκεις εἴκοσι στὴ θέσι του. Κι' ὄχι νὰ καταστρέβεις τὴ ζωή σου οὕτω πως μ' ἕνα σουγιᾶ.

'Αλλὰ ἔτσι εἶνε, γλέπεις, ἡ γυνή, ρὲ φρεγάδα μου. Πολὺ αἰστηματίας ἐντομύχως της καὶ δὲν ἀντέχει στὰ βάσανα τοῦ ἔρωτα.

Τὸ ξέρω. 'Αφοῦ τὸ ξέρετε ὅμως καὶ σεῖς πῶς εἴστε ἀπὸ θεοῦ τοιοῦτες, τὸ ἐλάχιστο μὴ μᾶς κάνετε τὸ θερίον καὶ μὴ ζητᾶτε ν' ἀντροφέρνετε.

Ξηγιέμαι ἐρμαφρόδιτος; **Ο ΒΛΑΜΗΣ**

Θέλετε νὰ κάμετε τὸ φίλο σας ἢ τὴ φιλενάδα σας νὰ γελάσῃ;

Προσφέρετέ του, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους μπουναμάδες, καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Ἀγκαθαγγέλου μὲ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΑΔΑ